

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Filistin Sorunu ve Direniş'in sorunları

Filistin sorununda iki devletli çözüm sorunun ilelebet sürüp gitmesinden başka bir anlama gelmez. Bugünün Filistin sorunu yazık ki

devrimci bir çözümden alabildiğine uzaktır. Filistin'de ve İsrail'de işçi sınıfına ve emekçilere dayanan devrimci akımlar güç kazanıp öne çık-

madıkları sürece de uzak kalacaktır. Fakat bu olmadığı sürece Filistin sorununa bir çözüm de bulunamayacaktır.

s.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2021 Özel / 19
21 Mayıs 2021

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak51.net

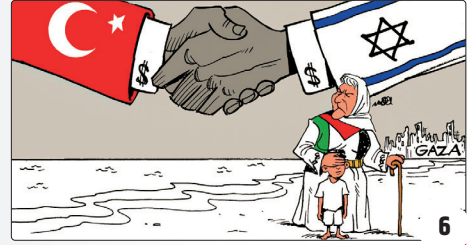
Çürüme ve çöküş
derinleşiyor...

Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!

Devrimci inisiyatifin, pratiğin
ve etkili ajitasyonun önemi

Peker skandalının çeteleşmiş-mafyalaşmış devlete ilişkin açığa çıkardığı gerçekler, bir biçimde Susurluk gibi bir "suçüstü" yakalanma durumudur.

Dinci gericiliğin Filistin
riyakarlığında son perde

Onlar için Filistin, Müslüman Kardeşler'in Filistin kolu olan Hamas'a destek vermek ve onu bölgesel politikada kullanmaya çalışmaktan ibarettir.

Yunanistan işçi sınıfı: "21.
yüzyılın kölesi olmayacağız!"

Miçotakis ve partisi işçi hareketinin en önemli kazanımlarından olan sekiz saatlik işgününe gasp etmeye hazırlanıyor.

Siyonist zulüm ve emperyalistlerin sınırsız desteği

s.16

"Defender-Europe" ve emperyalist rekabet

s.20

Çürüme ve çöküş derinleşiyor...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Günümüz Türkiye'sinde her geçen gün derinleşen ekonomik-mali kriz, iktidarın neresinden tutulsa elde kalan pandemi politikası, sermaye düzeninde yaşanan çürüme ve çeteleşmiş devlet gerçeği siyasal gündemlerin ilk sıralarında yer alıyor. Tüm bu sorunlar karşısında köşeye sıkışmış bulunan AKP-MHP iktidar bloğunun zayıflık alanları giderek belirginleşiyor.

Gericici-faşist rejimin geline yerde kendini çok daha açık bir biçimde ortaya koyan en önemli zayıflık alanı, toplumsal tabanını korumakta yaşadığı zorlanmadır. İktidarın güç kaybettiğini gözler önüne seren ve belli bakımlardan yeni kırılmaların önünü açan en kritik gelişme 2019 yılında yapılan yerel seçimler oldu. AKP-MHP koalisyonunun birçok önemli kentte belediyeleri düzen muhalefetine teslim etmesi, daha önemlisi İstanbul'da iki kez üst üste yapılan seçimleri kaybetmesi, toplumsal desteğinde yaşadığı erimeyi gözler önüne serdi.

Bu güç kaybının gerisinde, toplumun önemli bir kesiminin ekonomik-mali kriz koşullarında yıllardır döne döne yıkıma uğratılması gerçeği yer alıyor. Zira, ağırlaşan krizin ve sonrasında pandeminin faturası omuzlarına yüklenen, çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşan geniş emekçi yığınların önemli bir kesimi artık iktidarın sahte "müjdelerine", temelsiz "güç gösterilerine" ve demagogik açıklamalarına itibar etmiyor. Gerek ekonomik yıkımın gerekse pandeminin yarattığı ağır tablonun sorumlusu olan gericici-faşist iktidara karşı öfke, tepki ve hoşnutsuzluk giderek büyüyor.

Seçim hesaplarıyla yansıttıkları manipülatif anketler bir kenara bırakılırsa, son günlerde iktidar cephesinden yansıyan "davranış bozuklukları" bile bu gerçeğe yeterince ışık tutmaktadır. Geride kalan birkaç ayın olayları, ayağının altındaki

toprağın kaydığını hisseden AKP-MHP iktidarının bir dizi açıdan açık savunma pozisyonuna geçtiğini göstermektedir. Her fırsatta "güç gösterisi" yapan ve sağa sola "efelenen" iktidarın bu durumu, yaşadığı çözümlenin de en dolaysız göstergesidir. Düne kadar "ekonominin sorumlusu benim", "ekonomimiz şahlanışta", "bizde kriz, mriz yok" söylemleriyle günü kurtarmaya çalışan Erdoğan'ın, bugün kriz-pandemi ikilisinin yıkıma uğrattığı işçi sınıfından, emekçilerden ve küçük esnaftan "helallik" istemek zorunda kalması, toplumsal desteklerini korumakta ne denli zorlandıklarını gözler önüne sermektedir.

Benzer bir durum pandemi politikası üzerinden de yansımaktadır. Bugün salgın karşısında "aç kapa" önlemlerinin etkisizliği geniş emekçi kesimler tarafından açık bir şekilde görülmekte ve sorgulanmaktadır. Buna skandallarla ilerleyen aşu politikalarına dönük tepkiler eşlik etmektedir. Turizm çalışanlarını aşağılayan videolar yayınlayıp gelen tepkiler karşısında hemen çekmek zorunda kalan, aşılama sürecinde toplum sağlığını değil turizm baronlarının kasalarını doldurmayı esas alan iktidar, bu alanda da adeta köşeye sıkışmış durumdadır. Düne kadar "pandemide destanlar yazdık" diyen fakat geline yerde salgına ilişkin politikalarını gerekçelendirmekte bile zorlanan, yayınladığı propaganda videolarını iki günde kaldırmak zorunda kalan bir iktidar gerçekliği karşımızda durmaktadır.

Ekonomi ve pandemi yönetiminden yansıyan bu çöküş tablosunu dış politika alanında yaşanan gelişmeler tamamlamakta, bütünlüğü içerisinde bu tablo iktidarın her cephede iflasın eşiğinde olduğunu göstermektedir.

Gericici-faşist iktidar bloğunun toplumsal tabanını korumakta yaşadığı zor-

lanmayı tamamlayan ve onun da ürünü olan bir diğer zayıflık alanı ise, her türden gericiliğin ittifakı üzerine inşa edilen iktidar bünyesinde baş gösteren iç çatışma ve mücadelelerdir. Bu durum eşyanın doğasına uygundur. Zira, düne kadar yandaş sermayedarlar, çeteler, mafyalar, cemaatler, tarikatlar ve her türlü gericici örgütlenme tarafından "muktedir" kabul edilen AKP-MHP iktidar bloğunun süreç içerisinde yaşadığı zayıflama, çözülme ve iç mücadelelerin de önünü açmaktadır. Harcı hırsızlıkla, yolsuzlukla, rantla ve sayısız kirli çıkar ilişkileriyle karılan haramiler saltanatı henüz tam bir dağılma süreci yaşamıyor. Fakat, güncel gelişmeler kirli çıkar ilişkileri üzerine kurulu olan iktidar bloğunda giderek çatlakların derinleştiğini de gözler önüne seriyor. Güncel politikada yaşanan uyumsuz tutumlar (ekonomi alanında ve pandemi sürecinde pek çok kez yaşandı), faşist çete başının ifşaatları karşısındaki sessizlik, AKP geleneğinde olmayan görevden almalar (Ticaret Bakanı Ruhsar Pekcan'ın görevden alınması), yerel ya da merkezi düzeyde görev almış eski-yeni AKP'lilerin (Cemil Çiçek vb...) iktidarı zora sokan açıklamaları, bu olgunun ve çözülmeye başlayan "buz dağının" sadece görünen yarıları.

İktidarı belirleyen bu zayıflık alanlarını (toplumsal desteğini kaybetme ve bünyesinde baş gösteren çelişkilerin derinleşmesini) iç ve dış politika alanında esneme kabiliyetini yitirme gerçeği tamamlamaktadır. Bu durum sert kırılmaların zeminini güçlendirirken, Erdoğan'ı gericici-faşist koalisyonu daha da bağımlı hale getirmekte, bu olgu iktidarın bir diğer önemli zayıflık alanı olarak öne çıkmaktadır.

Düne kadar kullanılan, iktidar bünyesindeki güç ve rant çatışmaları nedeniyle bir kenara atılan çete başı Peker'in

ifşaatları da gericici-faşist iktidarı sarsan önemli bir gelişme olmuştur. Zira, ileri sürülen iddia ve ithamlar ile açığa çıkan gerçekler son derece sınırlı ve henüz bir kesimi hedefliyor olsa da, gerçekte ifşa olan sistemin kendisidir. Düzendeki çürüme ve kokuşmanın, devletteki çeteleşme ve mafyalaşmanın hangi boyutlara vardığının gözler önüne serilmesidir. Bugüne kadarki ifşaatlar nedeniyle Soylu'nun yıpranmasından yarar umulsa da, ortaya çıkan tablo bir bütün olarak dinci-faşist iktidarı vurmaktadır. Zira, mafya ve çetelerin kullanılmasının ötesinde bizzat devlet-iktidar bünyesindeki çeteleşme ve kokuşmanın, bunun ürünü alabildiğine kirli işler ve karmaşık ilişkilerin, çoğu bilinen ama bugüne kadar topluma mal olamayan gerçeklerin çok daha görünür hale gelmesine yol açmaktadır.

Gericici-faşist rejimin en önemli avantajı ise, bünyesindeki çatlakları şimdilik denetim altında tutabilmesi, düzen muhalefetine bilinen basiretsizliği ve toplumsal muhalefetin zayıf ve parçalı tablosudur. Bu zafiyetten yararlanmaya çalışarak kendisini geleceğin sert mücadelelerine hazırlamakta, şiddet aygıtlarını sistemli olarak tahkim etmekte, mafya ve çetelerin yanı sıra yeni paramiliter güçler oluşturmaktadır.

Bütünlüğü içerisinde bu tablo karşısında devrimcilerin, ilericilerin ve diğer toplumsal mücadele güçlerinin önünde önemli görev ve sorumluluklar durmaktadır. Yapılması gereken, iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş bulunan bu düzene ve derinleşen açmazlarıyla birlikte bir çöküş süreci yaşayan sermaye iktidarına karşı mücadeleyi büyütmek; işçi ve emekçiler içerisinde yaşanan çürümenin ve ortalığa saçılan pislüğün ancak devrimle temizlenebileceği fikrini, sosyalizm mücadelesini bir alternatif haline getirmektir.

Devrimci inisiyatifin, pratiğin ve etkili ajitasyonun önemi

A. Engin Yılmaz

Envai çeşit skandalların birbirini izlediği Türkiye'nin gündemine, son olarak Sedat Peker'in bomba etkisi yaratan itiraf videoları düştü. Burjuva siyaset dünyası, iktidar ve Türkiye toplumu hıfzıllıklarla çalkalanıyor. Bakanlardan parti başkanlarına ve yöneticilerine, milletvekillerinden iş insanlarına, medya patronlarından gazetecilere, polis şeflerinden jandarmaya, vakıflardan kurumlara, bunların eş, dost ve akrabalarına kadar hepsinin kontrgerilla, mafya ve suç çeteleriyle iç içe olduğu bir kez daha gözler önüne serildi. Görüldü ki hepsi de kirli, kanlı, karanlık ilişkilerin ya doğrudan parçasıdır ya da bizzat organizatörleridir. Pislği ve kana bulaşmayan düzen kurumu yok gibidir.

Öncesi bir yana, 1990'lardan itibaren devletteki mafyalaşma ve çeteleşme gerçeği, "Susurluk kazası" ile ortalığa saçılmış, tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştı. Kaza, "siyasetçi-polis-mafya" bileşiminde ifadesini bulan türlü pislğin geniş kitleler tarafından görülmesine ek bir boyut kazandırmıştı. Sonraki süreçte düzen ve devlet "aklansa" da daha büyük pislkler üretecek olan bataklık yerli yerinde duruyordu. Kendisi de bu bataklığın içinde yetişen Peker'in itiraf videolarıyla bu gerçek yeniden tescil edilmiştir. Faili meçhul cinayetler, katliamlar, zorbalıkla insan kaçırıp kaybettirmeler, mallara "çökmeler", gasp etmeler, santajlar, rüşvet, çek-senet-kumar mafyası, uyuşturucu ve silah tücarlığı, cinayet ve tecavüz gibi vakalar on yıllardan beridir Türkiye'nin devlet ve düzen gerçeğidir. Devrimcilerin döne döne dile getirdiği bu gerçekler, Sedat Peker tarafından sınırlı biçimde de olsa ifşa ediliyor.

Susurluk skandalının yanı sıra AKP iktidarı boyunca yaşananların ve Peker itiraflarının da gösterdiği gibi söz konusu olan, "mafya ve çetelerin devlete sızması" değil, bizzat devletin mafyalaşıp çeteleşmesidir. Dolayısıyla Peker'in itirafı üzerinden izlemekte olduğumuz lağım patlaması, Türkiye'deki kapitalist düzenin ve onun temsilcisi olan burjuva sınıfın, bu sınıf adına dümeni elinde tutan AKP-MHP iktidarının kokuşmuşluğuna ve çeteleşmesine ayna tutmaktadır. Çürüyen, Türkiye'nin kapitalist düzeni ve onun egemen sınıfı olan burjuvazidir. Çe-

teleşip mafyalaşan ise bu sınıfın baskı ve şiddet aracı olan devletidir. Çürüme ve çeteleşme en rezil, en ahlaksız ve utanç verici biçimler içinde kendini göstermekte ve lağım pislği olarak sokağa taşmaktadır.

İT DALAŞI VE GÜÇ KAVGASI ÜZERİNDEN YANSIYANLAR

Devletin kilit yerlerini tutan, bazıları da devletin derinliklerinde ve zirvelerinde yer alan suç, mafya ve kontrgerilla çeteleri kendi aralarında çıkar-rant ve güç kavgasına tutuşmuş bulunuyorlar. Yaşananlar, mafya ve çeteler arasındaki hesaplama, ziyade, doğrudan iktidarın kendi içindeki güç ve rekabet kavgasının bir yansıması olarak görülüyor. İt dalaşının ürünü olarak az bir kısmı ortaya saçılan kir, kan ve irin, isyan ettirici ve mide bulandırıcıdır. Ama rezalet, sahnelenenin çok ötesindedir. Kapitalist düzenin kokuşması ve devletin mafyalaşıp çeteleşmesi bağlamında açığa çıkanlar buz dağının görünen kısmıdır.

Peker'in ifşaatları karşısında Erdoğan ve Bahçeli başta olmak üzere devlet erkanı örtülü kimi mırıldamaların dışında suskunluğa gömülmüş durumda. Muhtemelen onlar da bu "dizi"nin nasıl seyredeceğini, daha nelerin sahneleneceğini ve nasıl sonuçlanacağını, bilinmeyen ama atılan bir dizi adım eşliğinde merakla izlemektedirler. Ama zaten meşruiyeti sorgulanan, geniş kitleler tarafından hırsızlık ve yolsuzlukla anılan AKP ve kurduğu rejim, Peker'in "dizisi" ile büyük bir politik ve moral darbe almış oldu. İtibarı, meşruiyeti ve inandırıcılığı ağır şekilde sarsıldı. İtirafıyla ortaya saçılan pisl,

kitlelerdeki öfke birikimine yeni boyutlar kazandırdı vb. Devletin ve düzenin, tüm bu gelişmeler karşısında "devleti çetelerden arındırma" adı altında faturayı kimi çetelere ödeterek, her zaman gibi kendini aklama yoluna gideceği bilinmektedir. Geniş işçi ve emekçi kitlelerin duygu ve düşünce dünyasında oluşan devletteki çeteleşme olgusunu "silmenin", yaratılan tahribatı gidermenin başka da yolu bulunmamaktadır.

Ortalığa saçılan pislkler, Türkiye kapitalizminin çok boyutlu en ağır krizini yaşadığı ve AKP iktidarının her alanda zayıflayıp sıkıştığı, çaresizlikle yüz yüze kaldığı, bunaltıcı skandalların birbirini izlediği bir dönemde gündeme geldi. Dolayısıyla Peker itirafı, iktidara sadece ağır bir darbe olmadı, ama aynı zamanda onun zayıflığını ve çaresizliğini derinleştiren bir etkene de dönüşmüştü. Öte yandan Peker'in itirafı devam etmekte ve daha nelerin ortalığa saçılacağı ise bilinmemektedir. Bunun için "Peker dizisi"ndeki gelişmelere bağlı olarak olayların devlet cephesindeki çelişki ve çatışmaları büyüteceği de olasıdır. Bunun da geniş kitleler üzerinde daha sarsıcı ve uyarıcı etkide bulunması, dolayısıyla da emekçi kitlelerin politik duyarlılıklarını ve mücadele dinamiklerini harekete geçirebilmesi muhtemel bir gelişmedir.

SINIFI DEVRİMCİLEŞTİRMEK, GÜNE YÜKLENMEK VE SOKAĞI ETKİN KULLANMAK

Günümüz Türkiye'sinde işçi ve emekçiler, kadınlar ve gençler, toplumun ezilen ve sömürülen öteki kesimleri, "Artık

yeter!" diye tepki gösterdikleri işsizliğin, yoksulluk ve açlığın, eşitsizliklerin gidecek büyüdüğü katlanılmaz yaşam koşulları içinde bulunuyorlar ve adete burunlarından soluyorlar. Peker'in itiraflarında da görüldüğü gibi, düzenin tüm kurumlarını içine çeken çürüme ve kokuşmanın, çeteleşme ve mafyalaşmanın, her türlü kirli ve kanlı suçun bu denli açık ve pervasızca yaşanması, düzenin ve devletin gerçek yüzünün geniş kitleler tarafından görülmesini kolaylaştıracaktır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin öfke ve isyan duygusuna, mücadele isteğine yeni boyutlar kazandıracak, sosyal patlama dinamiklerini daha da besleyecektir. Onların mücadele sahnesine çıkmasına ek itilimler sağlayacaktır.

Bütün bunlar gelip şurada düğümlenmektedir: İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik devrimci propaganda ve çalışmanın çok daha güçlü karşılık bulacağı bir dönemin içindeyiz. Susurluk'u yeniden hatırlatan Peker skandalının çeteleşmiş-mafyalaşmış devlete ilişkin açığa çıkardığı gerçekler, bir biçimde Susurluk gibi bir "suçüstü" yakalanma durumudur. Bunun toplumda sarsıntı yarattığı, işçi ve emekçi kitleler içinde zaten var olan öfke ve tepkileri büyüttüğü, onları sorgulamalara yönelttiği kesindir. Dolayısıyla işçi ve emekçiler politik gelişmelere daha ilgili ve devrimci propagandaya daha açık hale gelmektedirler. Bu durumda oluşmuş bulunan uygun fırsatları, düzeni ve devleti en geniş kitleler nezdinde, çarpıcı yol, yöntem ve araçlarla en somut, en canlı ve en enerjik biçimde teşhir etmek, bunun üzerinden kitleleri mücadeleye kazanmak sorumluluğu devrimci güçleri

beklemektedir.

Devrimci-ilerici güçler, dönemin sağladığı imkanları, kitleleri devrimci mücadelede çekmenin ve doğru hedeflere yönlendirmenin bir olanağı olarak değerlendirmek zorundadırlar. İşçi sınıfının örgütsüzlüğüne, dağınıklığına ve çaresizliğine yanıt olmak, döne döne sokaklara ve alanlara çıkan kadınların ve geleceksizliğe mahkum edilen gençlerin, ezilen öteki toplumsal kesimlerin çıkış arayışını ve mücadele isteğini kucaklayıp önüne düşmek, günün tayin edici sorunu ve gerevidir. Bu da her yol, yöntem ve araçla, çarpıcı şiarlarla ve somut güncel politik taleplerle sınıf ve kitlelerin önüne militanca çıkmak, sınıf ve kitle hareketinin gelişimini kolaylaştırıp hızlandırma azami çaba ve inisiyatifini göstermek demektir. Bu, ilerici-devrimci güçlerle birlikte olanaklı olan her durumda birlikte davranmayı zorunluluk haline getirmeye birlikte, bağımsız devrimci faaliyeti esas almayı gerektirmektedir.

Devrimci mücadeleyi geliştirmek açısından Türkiye'nin bugünkü elverişli atmosferi içinde sınıf ve kitle hareketindeki gerilik ve devrimci önderlik boşluğu dönemin en temel zaafı ve zayıflığıdır. Bu tablo, tüm arayış ve mücadele isteklerine rağmen işçi ve emekçileri umutsuzluğa ve güçsüzlük ruh haline mahkum eden temel etkenlerden, sermaye iktidarı için ise egemenliğini sürdürmenin temel olanaklarından biridir. Dolayısıyla dönem, önemli olmakla birlikte tek başına tahliller ve değerlendirmeler yapma dönemi değil. Dönem, daha çok devrimci tahlil ve değerlendirmelerde devrimci görevleri somutlamak için sonuçlar çıkarmak ve bunun pratik gereklerini yerine getirmek dönemidir. Elbette ki bunun öncelikli alanı işçi sınıfını devrimcileştirmektir.

Çünkü bu iktidar bir sınıfın, burjuvazinin iktidarındır ve gözlerimizin önünde açık-seçik duran her türlü pisliğin kaynağı da bizzat bu sınıfın kendisidir. Bu sınıfın karşısına onun anti-tezi olan işçi sınıfı çıkarılamadığı ve iktidar mücadelesi alanına çekilmediği sürece, sermaye devleti ortaya saçılan pisliklerinin üzerini örtmekte ve kendisini aklamakta güçlük çekmeyeceği gibi egemenliğini daha da güçlendirme imkanı bulacaktır. Dolayısıyla toplumdaki tüm ezilen kesimlerin mücadelesine önderlik edebilme yeteneğine sahip olan işçi sınıfını devrimcileştirmek, geleceği kazanmanın ve önderlik ihtiyacını yanıtlamanın biricik yoludur. Sermaye düzeninin bu denli çürüyüp kokuştugu, devletin bu denli çeteleşip mafyalaştığı, sayısız sosyal sorunun dağı gibi büyüdüğü, emekçilerin büyük yıkım ve acılarla yüz yüze kaldığı bugünkü Türkiye'de, bu sınıfı devrimcileştirmek, her zamankinden daha çok olanaklıdır.

Peker'in ifşaatları sürüyor...

Sermaye devleti cinayet ve uyuşturucu şebekesidir

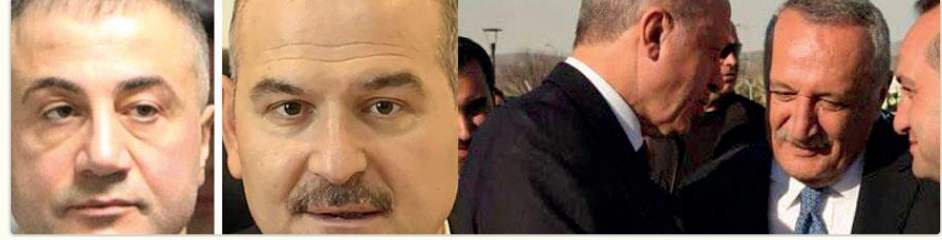
Faşist çete başı Sedat Peker'in ifşaatları sürüyor. Peker'in yayınladığı videolar, sorunun basit bir devlet-mafya ilişkisinin ötesinde olduğunu gösteriyor. Zira videolardan akan irin, bütünlüğü içerisinde kapitalist sistemde ve sermaye devletinde yaşanan çürüme ve çeteleşmenin boyutlarını ortaya koyuyor.

Peker'in son videosunda yer alan uyuşturucu trafiğine dair anlatımlar, AKP-MHP iktidarının tepeden tırnağa batığın içerisinde yer aldığını, sistemdeki her türlü kirli iş ve ilişkilerin merkezinde sermaye devletinin olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Sedat Peker, Kolombiya Türkiye arasındaki kokain trafiğine işaret ederek bu hattın güncellendiğini ve bu görevi bir dönem Başbakanlık yapan, İstanbul seçimlerinde ise "İstanbul'a çok yakışacak" söylemiyle AKP'den aday olan Binali Yıldırım'ın oğlu Erkan Yıldırım'ın üslendiğini iddia etti.

Peker yayınladığı son videoda Türkiye'yi de kesen kokain trafiğine dair şunları ifade etti:

"4 ton 900 kilo kokain yakalandıktan sonra yeni güzergâh kurmak için Venezuela'ya kim gitti? Eski başkanımız Binali Yıldırım'ın oğlu Erkan Yıldırım... O mal yakalandıktan sonra bu senenin başında, şubat ayında gitti 4 gün kaldı. Karakas (Caracas) Limanı var, Venezuela'nın en büyük limanı, oradan kuru yük gemileri doğrudan Türkiye'ye gelebiliyor, ama konteynır gemileri Dominik üzerinde durma yapıp, o şekilde devam edebiliyor. Şimdi Dominik üzerinde de yakalanmalar artacak, çünkü yeni güzergâh burası. Ben bizim liman çok önemli dedim ya (Yalıkavak Marina), herkes oraya gemi giremez dedi. Ben gemi girer mi dedim, kokain Türkiye'ye giriş yaptıktan sonra 30-35 metrelik uzun yolculuk yapan yatlarla, 500 kilo, 1 ton kokainler o şekilde dağılıyor. Özellikle ama Suriye Lazkiye üzerinden de yapılıyor..."

Ama ilk zamanlar Erkan Yıldırım'la ilgili çektikleri kasetleri, kumar kasetleri değil, rüşvettir şeydir, daha sonra bunu işe yönlendirdiler ve bu işin aparatı haline getirdiler. Kokainin Türkiye'ye geliş gidişi, tüm organizasyon bu şekilde. Neden kokain yakalanamıyor, Erkan Yıldırım'ın direkt gemisiyle ilgili de değil, başka gemiler koordinasyon ediyor..."

Peki Mehmet Ağar bu organizasyonun neresinde, tam ortasında. Erkan Yıldırım, Süleyman Soylu dostluğuna bakın. Erkan Yıldırım'ın Süleyman Soylu'nun çevresinde bu konularla ilgili dostluğuna bakın. 5 ton kokain yakalanmış, hastalık vardı (korona) vardı, o yüzden polis yollayamadım (Süleyman Soylu) diyor. 5 ton kokain, özel uçağı kaldırsana bir tane Türkiye'den..."

Peker, son ifşaatında özellikle Yalıkavak Marina üzerinden Yıldırım ailesi, Mehmet Ağar ve Süleyman Soylu'nun kokain ticaretindeki bağlantılarına dikkat çekiyor. Elbette bunu yaparken rejimin tepesindeki Erdoğan ailesini özellikle işin dışında tutuyor. Fakat, tüm bunlar olup biterken Erdoğan ailesinin parantezin dışında kalması mümkün değil. Zira, bu kirli ve karanlık işlerin tepesinde son 19 yıldır faşist tek adam rejiminin başı T. Erdoğan ve ailesi oturuyor.

SERMAYE DEVLETİ BİR CİNAYET ŞEBEKESİDİR

Sedat Peker son ifşaatlarında gazeteci Uğur Mumcu ve Kürt iş insanlarına dönük suikastlara da değinerek, tüm bu cinayetlerin gerisinde Mehmet Ağar'ın olduğuna işaret etti. Peker'in ifşaatları sermaye devletinin bir cinayet şebekesi gibi çalıştığını bir kez daha gözler önüne serdi.

Peker'in devlet eliyle işlenen cinayetlere dair aktarımları ise şu şekilde:

"1996, Kutlu Adalı cinayetine değineceğiz dedik, söz namustur. Biz o zaman Korkut Eken, Mehmet Ağar hep beraberiz. Korkut abinin odasının, Mehmet Ağar'ın odasının yanında. Genciz, vatanseveriz, işte şu PKK'ye yardım ediyor diyorlar ama genelde iş adamlarını yönlendiriyorlar bizi faili meçhullerden ziyade. Bana dedi ki, Kıbrıs'ta bir adam var, evet abi dedim, bu dedi Kıbrıs'ı Rumlara satmak istiyor... Dedi ki, iki tane bana profesyonel lazım. Dedim ki abi

sana öz kardeşimi vereceğim, Atilla Peker'i dedim, uzmandır dedim. THY bileti hard disklerini atmıyor, biletlerden bakabilirler; Korkut Eken, Atilla Yıldırım bu cinayetten ne kadar önce gittiler. Allaha şükürler olsun, onun (Kutlu Adalı) kanını bize nasip etmedi, namuslu adam, bugünleri görmüş adam, bunun için çalışmış, Rumlara falan satacağı yok ülkeyi... Hep böyle yapıyorlar vatanseverlik, vatanseverlik, milleti coşturuyorlar herkesi birbirine sokturuyorlar. Allaha şükürler olsun, geldiler 3-4 gün sonra, denk gelmemişler, Korkut abiyle konuştuk, dedi sonra tekrar gideceğiz. Sonra orada bunlara bağlı olan başka bir ekip öldürmüş, karşılaştık Korkut abiyle, halloldu dedi..."

Uğur Mumcu şehit ediliyor, yanına ilk gelen kim, katil en önce gelir. Mehmet Ağar, Eşine diyor ki, 'Ben buradan bir tuğla çekersem devlet aşağı iner.' Bu meşhur sözdür, devletin içinde yaşayanlar bunu bilirler..."

Mehmet Ağar'ın yaptığı tüm işler kendi cebi içindi, yav bana işadamını arattırıyorlardı PKK'ye para veriyor diye. Yav abi bu adam Çorumlu nasıl PKK'li olur deyince, yav para veriyormuş diyor... Sonra biz adamı arıyoruz, bu gidiyor çantayla para alıyor..."

Ağar en son siyasete girince, hayali cumhurbaşkanlığı, geçmişini temizlemek için Milli Güvenlik Konseyi'ne bir sunum yaptı, o zaman Tansu Çiller'i ikna etti, sonra Milli Güvenlik Konseyi'ni, devletler kendi gelecekleri için bu tip eylemler yapabilir şeklinde sözlü karar çıkarttırp sonra başladılar öldürmeye. Vallahi vatan millet için yapmadı, kendi geçmişini temizlemek için..."

Çürümüş sistem ve çeteleşmiş devlet gerçeği elbette Sedat Peker gibi eli kanlı faşist çetecilerin anlatımları ile sınırlı bir olgu değil. Fakat, sermaye devleti ve onun başını tutan faşist tek adam rejiminden yükselen pis kokular, Peker gibilerinin ifşaatlarıyla her geçen gün daha görünür bir hal alıyor.

Çeteleşen devlet gerçeği

Son dönemde yaygın bir haberleşme ağına dönüşen sosyal medyada çeteci devletin eski dostu Sedat Peker'in yayınladığı videolar, gündemi sarsmaya devam ediyor. 18 günlük tam kapanma günlerinde yayınlanan S. Peker videolarının ifşa ettiği kirli ilişkiler ağı, AKP-MHP koalisyonunun dümeninde oturduğu devlet ile mafya-çeteler ortaklığının daha da teşhir olmasına vesile oluyor.

Videolarda; işlenen kadın cinayetinden, tecavüzden, marinalara çöreklenmeden, "Fetö borsası" ile çeşitli sermayedarların servetlerine el koymaktan, satılık gazeteciler ve troller aracılığı ile gündem değiştirmelere, usulsüz ihalelerden, devletin mafya babalarına verdiği sözlerle uzanan çirkef ağı hakkında kendisi de fail olan biri tarafından bilgiler veriliyor. Bu çirkefi açık eden, yakın zamana kadar AKP-MHP iktidarı ile içli-dışlı olan kişinin iddialarıyla ifşa olan kirli ilişkiler videolara duyulan ilgiliyi günden güne arttırıyor.

Çete şefi Sedat Peker'in ifşaatları, kendi ifadesiyle "mesih"lik için değil kendisinin bu kirli çıkar ilişkilerinden tasfiye edilmesine duyduğu tepkiden kaynaklanıyor. Kirli ilişkilerin hepsini ifşa etmeyecek "dönüş bileti" elde etmek veya bir MİT-mafya operasyonundan kurtulmak için pazarlık payı da bırakıyor. Bir videoda "Suriye'ye giden silahlar" başlığını göstererek, savaş suçu kapsamında olabilecek mahiyette olan Suriye'deki ilişkileri deşifre etmekle tehdit ediyor. Bu meseleyi, uluslararası ilişkilerde Türkiye'yi zorda bırakacağından dolayı en güvendiği bilgi olarak saklı tuttuğu tahmin ediliyor. Ama mecbur bırakılırsa ifa edeceği mesajını da saraya iletiyor.

Burada ifşa edilen ya da ifşa sırasında dolaylı olarak ortaya serilenler, sistemdeki kokuşma ve çeteleşmenin vardığı boyutu gösteriyor. Son yayınladığı besleme kalemlerden Hadi Özişik ile telefon görüşmesi, artık Süleyman Soylu'nun bilgisi, hatta yönlendirmesiyle ülkeden kaçtığını kanıtlıyor. Bu da S. Soylu'nun çıkıp "Bağım kanıtlansın, idam edilmeye bile razıyım" laflarının safsatadan ibaret olduğunu gözler önüne seriyor. Özişik'in abisinin Peker ile Soylu arasında aracı olduğu, "Ben bir şeyler söyleyeceğim, çok şey yapmasın" gibi pazarlıklar edildiği, ama Peker'in beklentilerinden farklı dav-

ranıldığı videolardan anlaşılıyor.

S. Peker videolarında ısrarla "Hani nisan da dönecektim, davet edilecektim?", "Hani nisan da birçok şey değişecekti?" diyor. Hadi Özişik ile yaptığı görüşmenin kaydı da bunu doğruluyor. Acaba artık koltuklarında oturmakta toplum tarafından meşru bir zemini kalmayan AKP-MHP çetesi Nisan ayında ne planlıyordu? Bu plan nasıl bir plandı ki, bugün organize suç örgütü liderini aklayıp davet edeceklerdi? AKP-MHP iktidarının kirli ve kanlı mazisi dikkate alındığında akla sayısız kirli tezgah geliyor. Doğal ki, geniş kesimler bu sorunun yanıtını merak ediyor.

Diğer taraftan S. Peker, S. Soylu'ya sitem ederek "Sen benim dönüş biletimdin, kendini de yaktın beni de" diyor. Saraydan beslenen kalemşörle olan görüşmesinde ise "Abi biz bunlara 20 yıllık yatırım yaptık. Her şeyimizi bunlara yatırdık. Bunu DYP kongrelerine almıyorlardı. Benim akrabalarım başında nöbet tuttular" diye ekleyerek ilişkilerinin çok iç içe ve eskiye dayandığını aktarıyor.

Özetle, Peker'in "Soylu ile Peker'e aracılık ettiysem şerefsizim" cümlelerini eden Hadi Özişik ile görüntülü görüşmesi, videoların arkasında dönen kirli trafiğin ve yandaş/besleme gazetecilerin mide bulandırıcı rezilliklerini de gözler önüne sermiştir.

İktidar/mafya çatışmasından saçılan kirli, kanlı ilişkiler, büyük rantlar Türk sermaye devletinin yapısına ayna tutuyor. Elbette bu ülkenin ilericileri, devrimcileri yıllardır bu gerçekleri biliyor, bunları teşhir edip emekçiler nezdinde açık etmeye çalışıyorlardı. Ancak bu büyük tezgahın

içinden birinin bunları somut bağlantılarıyla itiraf etmesi daha büyük bir ilgiye konu oluyor. Genelde bu kirli ilişkiler birileri tasfiye edilince, pazarlıkta anlaşmazlık olunca ortaya dökülüyor. Biz devrimci ve ilericilerin bildiklerinin çok daha fazlasını döküyorlar, dökmeye devam edecekleri de gözüküyor.

S. Peker her ne kadar çeteleşen devletin başı Erdoğan'a laf etmese de, Erdoğan'dan habersiz tek bir ihalenin, tek bir memur atamasının bile yapılamadığı Türkiye'de her kapı ona çıkmaktadır. Yani Erdoğan ve ortağı Devlet Bahçeli çeteleşen bir devletin başında bulunuyorlar. Bir başka "organize suç örgütü" şefi Alaattin Çakıcı'yı hapisten salmak için özel af çıkarttılar. A. Çakıcı MHP şefine, S. Peker ise AKP şefine yakın olmalarıyla biliniyor. Nitekim "mafya arası çatışmanın" aslında çeteleşen iktidar içindeki kavganın bir cephesi olduğuna dair birçok veri var. Zira devletteki çürüme ve kokuşma, anlatılan ya da ima edilenlerden çok daha ötededir.

Yıllardır Kürt halkına ve tüm topluma karşı izlenen zorba politikalar, dışarıda Suriye, Irak, Azerbaycan, Libya gibi ülkelerde savaş suçu boyutuna varan müdahaleler, Erdoğan ailesi ve yakın çevresinin yağma ve talanla zenginleşmesi, işledikleri cinayetler, IŞİD petrollerinin taşınması ve başka bir çok kirli işe bulaşan Türk devleti pislik içerisinde yüzmektedir. Mafya-çete çatışmasının dışı vurması, rejimin bu çırpınışlarının ürünüdür aynı zamanda.

Bizler için önemli olan ifşa edilen kokuşmuş rejimi emekçiler nezdinde teşhir etmek ve arkasındaki kapitalist sistem

gerçeğini görmek ve göstermektir. Çetelerle yahut kontra örgütlenmelerle devletin bağı yeni değildir. Cumhuriyetin ilk yıllarından bu yana bu tür ilişkiler olmuştur. Çünkü çeteleşen devlet gerçeğinin arkasında sermaye hareketleri, pazar kavgaları yatmaktadır.

Bununla birlikte, ortaya saçılanlar, artık sistemin tepeden tırnağa çeteleştiğine işaret ediyor. Çeteleşmek, çeteyle eşanlı hale gelmek kapitalizmin bugünkü ihtiyaçlarına bir yanıttır aynı zamanda. Yani siyasi sistemin bu hale gelmesi, kapitalist sömürü ve kölelik çarkının dönmesi için bir ihtiyaç olmasıyla da ilgili bir durumdur.

Bu nedenle, "temiz devlet", "hukuk devleti" gibi söylemler, özel mülkiyetin esas olduğu, sömürücü ve yağmacı zihniyetin iktidar olduğu kapitalist bir düzende hayalden başka birşey değildir. Susurluk olayında olduğu gibi bir dönem göstermelik operasyonlar yapılır, kirlenen karakterler değiştirilip vitrinlere yenileri konur. Ama ihtiyaçları olduğu anda o kirli ilişkileri hakim kılmaktan vazgeçmezler.

Dolayısıyla özel mülkiyete dayanan ve tüm bu kirli ilişkileri üreten kapitalizmden kurtulmak bu pislikleri temizlemenin tek gerçek çözümüdür. Bunun yolu ise, kokuşmuş sistemi yıkıp işçi sınıfının devrimci iktidarını kurmaktan geçmektedir. Dikkatleri şu veya bu kişiden çok AKP-MHP iktidarının başını tuttuğu sermaye düzenine karşı sosyalizm mücadelesini yükseltmenin önemine dikkat çekmek gerekiyor. Çünkü bu pislği ancak sosyalist bir devrim temizler.

Dinci gericiliğin Filistin riyakarlığında son perde

E. Bahri

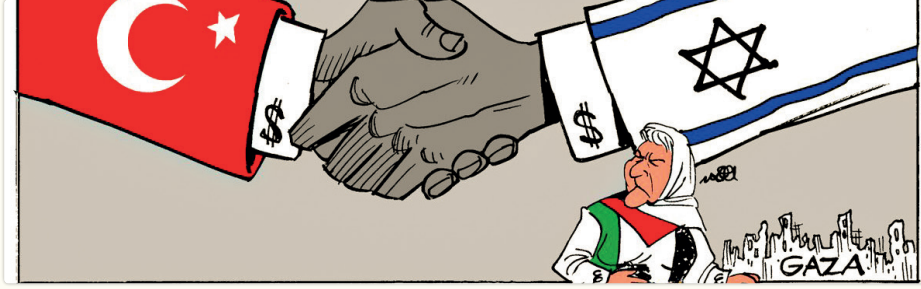
Siyasal İslamcılığın koalisyonu olarak kurulan AKP, zamanla dincilik-ırkçılık-mafyacılık odağına dönüşmüş, 19 yıldan beri devam eden iktidarı boyunca sermayeye ve emperyalistlere büyük hizmetlerde bulunmuştur. Bu gericilik odağının peydahlanıp iktidara taşınmasında siyonist lobinin/güçlerin de özel bir rolü olmuştur. Zira bu akımın temsil ettiği “İlimli İslam modeli”nin belirgin üç özelliği var: neoliberal, Amerikancı, Siyonizm işbirlikçisi.

Bu üç özellik, deyim uygunsu AKP’nin ve şeflerinin genlerinde mevcut. Ancak İsrail rejiminin Filistin halkına karşı döne döne katliamlar yapması, AKP şefinin bazı “sert” çıkışlar yapmasına neden olmuş, bu ise İsrail’le siyasi ve diplomatik ilişkilerde çeşitli sorunlara yol açmıştır. Her şeye rağmen AKP-MHP rejimi İsrail’le ekonomik, ticari, askeri vb. işbirliğini sürdürmüştür. AKP’nin işbaşına getirildiği 2002’den bu yana İsrail’le ticaretin 5-6 kat artması işbirliğinin boyutu hakkında fikir veriyor.

KOKUŞMUŞ MAFYA REJİMİNİN FİLİSTİN HALKINA SUNABİLECEĞİ BİR ŞEY YOK

Yolsuzluk ve rüşvet batağında yüzen ırkçı-Siyonist hükümetin başı B. Netanyahu ile AKP şefi T. Erdoğan arasında birçok noktada benzerlik var. Her ikisi de yolsuzluk ve rüşvetle beslenen bir rejimin başında bulunuyorlar. Ölümüne koltuklarına yapışmışlar ve koltuktan düşükleri anda hesap vermekten korkuyorlar. Her ikisi de dinci-ırkçı bir koalisyonun başında bulunuyor. İçeride demokratik hakları gasp ediyor, dışarıda saldırgan bir politika izliyorlar. Her ikisi de ezilen bir halka karşı sınırsız baskı ve zulüm uyguluyor. Elbette ikisinin de kiblesi Washington’dur.

Netanyahu rejimiyle bu kadar ortak özelliği olan AKP-MHP koalisyonu, toplumsal desteğini yitirmiş ve iliklerine kadar mafyatik bir çeteye dönüşmüşken, İsrail’e karşı ciddi bir tutum alabilir mi? Ömrü 20 yıla yaklaşan AKP rejiminin tarihi, bunun mümkün olmadığını defalarca kanıtlamıştır. Önceki yıllarda daha güçlü ve kitle desteği daha yüksek olmasına rağmen kayda değer bir şey yapamayan bu rejim, ilişkileri geliştirmek için İsrail’in kapılarını aşındırdığı bugünlerde bunu

hiç yapamaz. Kaldı ki ancak zorbalıkla ayakta durabilen bir rejimin, riyakarlık dışında ezilen bir halka sunabileceği bir şey yoktur.

BU DEFA AĞIRDAN ALDILAR

Dinci-faşist rejim aylardan beri Mısır ve Suudi Arabistan’ın yanı sıra İsrail’le de ilişkileri geliştirmek için adeta çırpınıyor. Nitekim bu yönde bazı adımlar atıldığına dair haberler de vardı. Gazze katliamı başladıktan hemen sonra Antalya’da yapılması planlanan bir toplantıya İsrailli bir bakan da davet edilmişti. Davet geri çekildi ancak İsrail katliamlarını günlerce izleyen saray rejiminden, düşük seviyedeki bazı saray memurlarının “laf olsun” babından yaptıkları açıklamalar dışında pek ses çıkmadı. İHH gibi dinci-terörü besleyen bir oluşumun önderliğinde gösteriler yaptırarak görüntüyü kurtarmaya çalıştı. “Tam kapanma” günleri olmasına rağmen kalabalık bir kitlenin İsrail konsolosluğu önünde eylemler organize etmesine alan açtılar. İlerici, devrimci güçlerin Filistin’le dayanışma eylemlerine ise polisi saldırttı. Bu çifte standart, İHH gösterilerinin de bir riyakarlık gösterisinden ibaret olduğunu gösteriyor. Zira Filistin halkıyla dayanışma gerçekten istenseydi, ilerici-devrimci güçlerin eylemlerine kol-kuvvetleri saldırtılmazdı.

AKP şefi İsrail katliamının pervasızca devam etmesinden dolayı konuşmak zorunda kaldı. Yine kontrol dışı “keskin laflar” ederek, güya Filistin halkına destek verdi. Elbette İsrail rejimi de ABD de bu sözlerden rahatsız oldu. Bununla birlikte “keskin laflar” edilmesi, riyakarlıkta son perde olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor.

İsrail’i rahatsız etmeyelim telaşı bir yana bırakılınca “büyük laflar” edildi. Zulme karşı durmaktan, mazlumlara için bedel ödemekten söz eden AKP şefi, siyonist rejime karşı alınabilecek tek bir somut önlemden söz etmedi. Sarayın

bakanlarından Mevlüt Çavuşoğlu ise, “Birlik ve kararlılığımızı gösterme vakti. Ümmet bizden liderlik bekliyor” türünden laflar etti. Bu boş laflara inanan kaldı mı bilinmez. Ancak bu tür laflar edip bir şey yokmuş gibi işine devam etmek, artık riyakarlık ötesi bir durumdur.

DİNCİ-GERİCİLİĞİN FITRATINDA EMPERYALİST VE SİYONİST GÜÇLERE HİZMET VAR

AKP iktidarı döneminde siyonist rejim Filistin’de defalarca katliam yaptı. Her biri diğerinden vahşi olan bu katliamlara rağmen Türkiye-İsrail arası ekonomik-ticari ve askeri ilişkiler gelişmeye devam etti. AKP’li ilk yıllarda Konya ovasının semaları İsrailli pilotların uçuş eğitimlerine tahsis edilmişti. Şu anda Filistin halkının tepesine bomba yağdıran savaş uçaklarının pilotları Konya semalarında eğitilmişti. Bir dönem iflas noktasına gelen İsrail’in büyük silah şirketi de AKP’nin verdiği yüksek meblağlı tank ihalesi ve diğer ihalelerle kurtarılmıştı. Hararet o kadar yüksekti ki, o yıllarda Ariel Şaron (nam-ı diğer Beyrut Kasabı) ile Tayyip Erdoğan arasında kırmızı telefon hattı bile bağlanmıştı. Yani 1982’de İsrail işgali sırasında Beyrut’ta bulunan Sabra ve Şatila Filistin mülteci kamplarında binlerce çocuk, kadın ve yaşlıyı katlettiren Ariel Şaron, Erdoğan’ın yakın dostuydu.

AKP şefinin “İsrail karşıtlığı” “One minute” olayı ile doruğa çıkmıştı. O çıkış Filistinliler başta olmak üzere, Ortadoğu’da yankı da yaratmıştı. Zira çok iyi kotarılmış bir mizansendi. Örneğin o yıllarda Suriye’ye karşı başlatılan yıkıcı savaşın en muhteris savunucuları Tayyip Erdoğan’la müritleri idi. Oysa Suriye, yaşanan pek çok soruna rağmen Filistin davasına en çok destek veren Arap ülkesidir. Suriye’yi yıkma savaşının temel nedenlerinden biri, belki ilki tam da Filistin direnişine destek vermesi ve direniş örgütlerinin merkezlerinin Şam’da bulunmasıdır.

İşte “One minute” diye şov yapan rejimin başı, Filistin direnişine destek veriyor diye Suriye yönetiminin yıkılması için elinden geleni ardında koymamıştır. Bizzat AKP şefi, Suriye’yi bombalasin, yani “Libya senaryosu” uygulansın diye hem ABD’ye hem savaş aygıtı NATO’ya defalarca yalvarmıştır. Suriye yıkılsaydı, Filistin direnişi ağır bir darbe yiyecekti. AKP ile şefi tam da bunu istiyordu. Çünkü onlar için Filistin, Müslüman Kardeşler’in Filistin kolu olan Hamas’a destek vermek ve onu bölgesel politikada kullanmaya çalışmaktan ibarettir.

FİLİSTİN HALKINA DEĞİL IRKÇI REJİME KALKAN

Halen devam eden İsrail katliamlarına tepki gösteren CHP Genel Başkan Yardımcısı Veli Ağbaba, yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı: “Kudüs’te gerçekleştirilen katliama en güzel cevabın, Malatya’dan verileceğine inanıyoruz. 2011 yılında Malatya Kürecik’te ABD tarafından NATO kılıfına bürünmüş bir kalkan kuruldu. Tek amacı İsrail’i korumak olan füze kalkanının kapatılması için bugüne kadar defalarca başvuru yapmamıza rağmen AKP olumlu bir cevap vermedi.”

Pek çok tartışmaya konu olan Kürecik’teki İsrail kalkanının kuruluş tarihine dikkat çekmek lazım. AKP rejiminin başrolü oynadığı Suriye’ye karşı savaş ile Kürecik’te “İsrail kalkanı” kurulması aynı döneme denk geliyor. Bu iki olay bir ve aynı planın parçasıdır. Her ikisinin de başrolü dinci-gericilik ve bu tesadüf değildir. Tersine, her iki olay da “İlimli İslam Projesi” olarak AKP’nin üstlendiği misyon kapsamında gelişti. Görüldüğü gibi Filistin davasını en çok istismar eden, İsrail’e “en sert” protestolar yönelten AKP iktidarı, Filistin halkının değil, İsrail’in kalkanı olarak anılmayı hak ediyor.

Mavi Marmara katliamını 20 milyon dolara İsrail’e satan, buna itiraz edenleri “Gazze’ye giderken bana mı sordunuz” diye azarlayan, defalarca “Gazze’ye gideceğim, şu tarihte Gazze’deyim” türü laflar eden ancak bunu yapmayan AKP şefinin bugünlerde yeniden “İsrail karşıtı” vaazlar vermesinin riyakarlıktan öte bir anlamı yoktur. Ne iyi ki, artık bu gerçeği artık Kudüs’te ırkçı-Siyonizme karşı direnen gençler de biliyor.

“Komünizmin panzehiri”, sermaye iktidarının gözdesi Diyanet

Pandemi yasaklarıyla geride kalan Ramazan Bayramı'nın en akılda kalan sahnelerinden biri Ayasofya'da 87 yıl sonra ilk kez kılınan bayram namazı oldu. Burjuva medya haberi “koronavirüs tedbirleri kapsamında sosyal mesafe ve maske kurallarına riayet edildiği gözlenen namaz” olarak verdi. Böylece AKP-MHP iktidarının ikiyüzlü uygulamalarına bir tane daha eklendi. Direnişçi işçilerin çadır kurması, eylem yapması “korona tedbiri” bahanesi ile yasaklanıp, işçiler polis saldırısına uğrarken, yüzlerce insanın katıldığı bayram namazında “korona tedbiri”nin alınabildiği iddia edildi.

Ayasofya'nın açılışında olduğu gibi Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Erbaş bayram namazında da minbere bir kez daha kılıçla çıktı. Namaza TBMM başkanı Mustafa Şentop da katıldı. Erbaş bayram hutbesinde, Şentop ise camii çıkışında yaptığı açıklamalarda “İslam kardeşliği” vurgularını ön plana çıkarttılar, hamasi laflar etmekten geri durmadılar. Erbaş, konuşmasında, “Bugün acı, hüznün ve gözyaşının kuşattığı dünyamızda bayramlarımız da biraz mahzun geçmektedir. Zira Doğu Türkistan'dan Yemen'e, Arakan'dan Suriye'ye İslam coğrafyasının mazlum beldelerinden yükselen feryatlar kalbimizi derinden yaralamaktadır. Bilhassa ramazan günlerinde bile saldırgan tavrından vazgeçmeyen İsrail'in, mukaddes belde Kudüs'ü ve ilk kıblemiz Mescid-i Aksa'yı işgal girişimi tüm müminleri büyük bir hüznü ve acıya gark etmektedir. Zira barbarca bir tavırla Mescid-i Aksa'da ibadet eden Müslümanlara saldırılmakta, Mescidin harimi ismeti ihlal edilmekte ve Peygamberlerin hatrasına hayasızca müdahale edilmektedir.” dedi.

Erbaş'ın İsrail saldırısını kınayan, mazlum halkların acılarını paylaşan bu konuşmalarının ikiyüzlülüğünden başka bir anlamı bulunmamaktadır. Zira Diyanet İşleri Başkanlığı ve onun arka bahçesi Diyanet Vakfı mazlum haklara karşı kirli savaş politikalarını kışkırtan, bizzat kendi eliyle gerçekleştiren sermaye iktidarlarının, bugün için de bu iktidarın temsilcisi olan AKP-MHP iktidarının bir parçası, dolayısıyla sorumlularından birisidir. Özellikle AKP iktidarı döneminde Diyanet'in yaşadığı palazlanma açık bir şekilde görülmektedir. Diyanet'in 2020 bütçesi 8 bakanlığın bütçesini geride bırakmıştır. Merkezi bütçe ödeneklerinden en çok yararlanan en büyük 13. kuruluş düzeyine varmıştır. Bu palazlanmayla paralel olarak Diyanet pek çok dinsel gerici politikanın da baş aktörü haline gelmiştir. Dinsel gericiliğin tırmandırılmasında özel bir rol oynamaya başlamıştır.

DÜNDEN BUGÜNE GERİCİLİĞİN TEMSİLCİSİ...

Diyanet'e biçilen misyon AKP iktidarı döneminde büyüye de Diyanet'in kuruluşundan itibaren dinci-gericiliğin yaygınlaştırılmasında önemli bir misyonu olduğu görülmektedir. Nitekim Diyanet de tarihsel kökenini şeyhülislamlığa dayandırmakta ve onun geleneksel misyonunu sürdürmek üzere kurulduğunu ifade etmektedir. Bu gerici rol Diyanet İşleri Başkanlığı'nın dergisinde yayınlanan “Dünden Bugüne Diyanet İşleri Başkanlığı” başlıklı yazıda açıkça ortaya konuşmaktadır. Cumhuriyet'in ilanından hemen sonrasıyla ilgili yapılan şu değerlendirme bu rolü net bir şekilde göstermektedir: “1928-1930 yıllarında, bazı gazeteci ve üniversite hocaları tarafından ısrarla sa-

vunulan kimi düşüncelerle, dinde reform tartışmaları gündeme gelmiş; bu dönemde ibadetin Türkçe yapılması, duaların ve ayetlerin Türkçe okunması, camilere sıra, masa ve musiki aletleri konulması gibi fikirler öne sürülmüş, bu tarz düşünceler dönemin Diyanet yetkilileri ve halk tarafından kabul görmemiş, ancak 1932 yılında ezanın Türkçe okunması uygulamasına geçilmiştir.”

Kendisini şeyhülislamlığın devamcısı sayan Diyanet, kendisine ayrılan devasa bütçelerle, sermayenin desteği ile toplumu İslam'a göre dizayn etme konusunda gerici söylemler üretmenin dışında icraatlarıyla da bir dizi adım atmaktadır. Bir Osmanlı geleneği olan cuma ve bayram hutbeleri için minbere kılıçla çıkma geleneğinin Diyanet İşleri Başkanı Erbaş tarafından Ayasofya'da hayata geçirilmesi bunun bir örneğidir. Bulduğu her fırsatta “İslam komünizmin panzehiridir” açıklamaları yapan Diyanet'e özellikle 12 Eylül sonrasında toplumsal mücadelenin dizginlenmesi konusunda önemli roller

biçilmiştir. Kuran kurslarının yaygınlaştırılması, her gün artan kamu kaynakları, bağış, zekat adı altında toplanan muazzam maddi kaynaklarla kendisine geniş bir alan açan Diyanet “komünizmin panzehiri” olarak dinsel gericiliğin toplumun geniş kesimlerine, özellikle de işçi-emekçilere nüfuz etmesinde önemli roller oynamıştır.

Diyanet “9 yaşında çocuk evlenebilir”, “Eşcinsellik sapkınlıktır”, “Pantolon giyen kadın cehennemliktir”, “Babanın öz kızına şehvet duyması haramlık oluşturmaz” ve daha nice skandal açıklamaya imza atmıştır. Diyanet Başkanı Erbaş'ın bulduğu her fırsatta “din kardeşliği” adı altında mazlum halklarla dayanışma mesajları ikiyüzlülüktür.

Diyanet'in her yerinden kokuşmuş, gerici icraatlar dökülmektedir. Her dönem “komünizmin panzehiri”, sermaye iktidarlarının gözdesi olan Diyanet sermaye düzeninin kokuşmuş diğer kurumlarıyla birlikte tarihin çöplüğüne gönderilmeyi beklemektedir.

“Ne farkınız kaldı Soylu'dan?”

min Genel Yayın Yönetmeni olan Can Dündar sosyal medya hesabından “Doğrudur, bütün sorumluluk benim ve bunu gururla söylüyorum” dedi.

Eski Cumhuriyet İcra Kurulu Başkanı Akın Atalay da Twitter hesabından şunları paylaştı:

“Dün ve bugün... Ne farkınız kaldı Soylu'dan, iktidar yandaşlarından...”

Gazetenin eski muhabiri, TİP İstanbul Milletvekili Ahmet Şık ise Twitter hesabından şunları ifade etti: “Kumpas davasında Saray'la iş birliği/suç ortaklığı yapanlar şimdi de eleştiriyor görünerek Süleyman Soylu ile iş birliği/suç ortaklığı yapıyor. Şaşırtıcı değil.”

Gazetenin eski Genel Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu da Twitter he-

sabından Cumhuriyet'e tepki gösterirken, “Soylu Cumhuriyet” ifadesini kullandı.

Gazetenin eski Ankara muhabiri Ali-can Uludağ ise Cumhuriyet yönetiminin yaptığı açıklamaya dair şunları söyledi:

“Beğenir veya beğenmezsiniz Can Dündar gazetecidir. İktidar her sıkıştırdığında kolayına kaçıp, haberleri savnamamak, 'suçu' Dündar'a ve o döneme atmak ne gazetecilik vicdanına ne de Cumhuriyet değerlerine sığar.”

İçişleri Bakanı S. Soylu, faşist çete başı Sedat Peker'in ifşaatlarına yanıt verdiği TV programında “terör manşetleri” diyerek Cumhuriyet Gazetesi'ni hedef almıştı. Soylu'nun gazeteyi hedef alan saldırganlığının ardından Cumhuriyet yönetimi “Can Dündar ve ikinci cumhuriyetçilerin döneminden örnekler” açıklamasında bulundu. Cumhuriyet Gazetesi'nin mevcut yönetiminin bu açıklaması tepkiyle karşılandı.

Gazete yönetiminin suçladığı dö-

Bir “inşaat çetesi” Cengiz Holding

Gasp ve yolsuzluğa dayanan kapitalist sermaye birikimi, AKP ile birlikte son 20 yılda tırmanışa geçti. 2002 yılından itibaren kapitalistlerin demir yumruğu görevini layıkıyla yerine getiren ve onların sınıfsal çıkarlarını her şeyin üstünde tutan Erdoğan AKP’si, “biz bu kefeni giydik de geldik” diyerek ülkede yağmaya, talana, yıkıma uğratmadık yer bırakmayarak, kendi yandaş sermayesini palazlandırdı ve dünya devleri arasına soktu. Sermaye birikimini inşaat sektörü üzerinde yoğunlaştıran AKP; Ağaoğlu, Cengiz, Torunlar, Sancak, Limak, Kolin vb. yandaş müteahhitlerine kamu kaynaklarını peşkeş çekti, doğayı ve köylülerin arazilerini talan etmeleri için onlara her türlü imkânı sağladı. Girdikleri ihalelerde devletin kasasını teminat olarak gösteren AKP’nin sermaye gruplarının vergi borçları, kriz koşullarında emekçiler aklıktan kırılırken tek kalemde silinebilmiştir. Devletin güvencesini ve her türlü yasal/yasadışı desteğini alarak, müteahhitlikten holding sahibi olan bu talancı takımı, zamanla mafyalaştı ve birer “inşaat çetesi” olarak karşımıza çıktılar.

Bu simsarlardan biri olan ve şu günlerde adını sıkça duyduğumuz Cengiz Holding’in pervasızlıkta sınır tanımadığına bir kez daha tanık olmaktadır. Türkiye’nin dört bir yanında yağma projelerinin altından çıkan, rant uğruna doğayı talan eden Cengiz Holding, 1980’lerin sonunda kurulmuştur. 1990’larda Karadeniz Sahil projesiyle palazlanmaya başlayan Cengizlerin asıl sıçrayışı AKP döneminde olmuştur. Yağma ihalelerinde AKP’nin de ranttan pay alma araçlarından biri olan Cengiz Holding’in yalnız ya da başka şirketlerle ortak girdiği ihaleleri kaybettiği pek görülmemiştir. Kamudan aldıkları ihalelerle servetini katlayan

Cengiz Holding aynı zamanda ülkenin dört bir tarafında enerji santrali, maden, karayolları inşaatları gibi birçok projeye de doğayı katletmektedir. Dünya Bankası verilerine göre dünya üzerinde en fazla kamu ihalesi alan 10 şirket arasında olan Cengiz Holding, sarayın teşvikleri ve kol-luk kuvvetlerinin yardımıyla ülkenin or-manlarına, vadilerine, derelerine çörek-lenmektedir.

Gericici-faşist iktidar, 2020 yılında enerji veya maden şirketlerine verdiği teşviklerle ve Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) olumlu raporlarıyla doğa talanının önünü tamamen açtı. Rejimin “yürü ya kulum” dediği Cengiz Holding’in son dönemde yağma ve rant uğruna başvurduğu zorbalığın haddi hesabı yok. Rize İkizdere’de yapılmak istenen taş ocağı, köylülerin, çevrecilerin ve toplumsal muhalefetin direnişiyle engelleniyor. Buna rağmen karar geri alınmamacı, günlerdir direnen köylülerin karşısına

devletin jandarması dikilmekte, Cengiz Holding’in emir eri gibi hareket eden Rize Valiliği ise, utanç verici bir kararla eylemleri yasaklamaktadır. Yağmada, talanda ve zorbalıkta sınır tanımayan AKP şeffleri, Cengiz’e arka çıkarak köylülerin yaşam alanlarını ve geçim kaynaklarını gasp etmesi için çırpınmaktadırlar. Ne de olsa arka kapıdan paylarını alıyorlar. Bundan dolayı büyük oranda kendilerine oy veren köylülerin mücadelesine “terör” yaftası asmaya çalışarak kirli propaganda yapıyorlar.

Rize’de Karadeniz’i doldurarak iyidere projesini başlatan Cengiz Holding, şimdi de Çanakkale-Bayramiç’te açacağı bakır ve altın madeni için köylülerin arazilerine göz dikmiş bulunuyor. Şirket, geçtiğimiz günlerde noterden kamulaştırma için köylülere davetiye adı altında tehdit mektubu gönderdi. Maden çevresindeki köylülere gönderilen mektuplarda, arazilerini şirkete satmaları, aksi

takdirde Bakanlığa talepte bulunularak kamulaştırma talep edileceği tehdidi yer aldı.

Mektupla köylüler 28 Mayıs 2021 tarihinde Hacıbekirler köyünde bulunan salonda pazarlığa çağırılan şirket şu tehdidi savurmuştur: “Pazarlık görüşmelerine katılmadığınız ya da görüşmelere katılıp da satış konusunda anlaşamadığımız takdirde durum Noter marifetiyle tespit edilecek ve bunun sonucunda da 3213 sayılı Maden Kanunu ve ilgili mevzuat uyarınca taşınmazın 2942 sayılı Kamulaştırma Kanunu hükümlerine göre kamulaştırılması için ilgili Bakanlığa talepte bulunulacaktır.”

Arsızca köylülerin yaşam alanlarını gasp eden Cengiz Holding, bunu yaparken de devletin yasalarını kendine kalkan olarak kullanıyor. Böylelikle kendisinin devletle iç içe geçmiş bir “mafya” kuruluşu olduğu ve sırtını çeteleşen ve mafyalaşan devlete dayadığı görülmektedir.

Son günlerde çeteci Sedat Peker’in videolarıyla gündeme gelen ve Mehmet Ağar’ın “döviz makinası” dediği Yalıkavak Marina’ya çöreklenmesi ile Cengiz Holding’in doğayı talan etmesi, köylülerin yaşam alanlarını ve geçim kaynaklarını gasp etmesi arasında hiçbir fark yoktur. Her ikisi de sırtını devlete yaslayarak kâh açıktan kâh gizli şekilde kirli/talan işlerini yürütmektedir.

Mafyalaşma ve çeteleşme AKP-MHP iktidarının dümeninde yer aldığı sermaye iktidarının tüm dokularına sirayet etmiştir. Artık her şeyi zorbalıkla yaparak emekçilere yaşam hakkı tanımamakta ve onlara kan kusturmaktadır.

Çürümüş ve kokuşmuş bu sermaye düzeni tarihin çöplüğüne atılmadığı müddetçe zorbalıkla hüküm sürmeye devam edecektir.

Türk Tabipleri Birliği (TTB), pandemi sürecinde 13 şehir hastanesinde 230 sağlık çalışanının katıldığı anketin sonuçlarını düzenlenen basın toplantısında kamuoyuyla paylaştı.

Anketi paylaştan TTB İkinci Başkanı Ali İhsan Ökten 13 şehir hastanesinin 11’inden gelen yanıtların bu çalışma kapsamında değerlendirildiğini belirterek sağlık çalışanlarının yüzde 76,3’üne göre çalıştıkları hastanede Covid-19 ne-

“Pandemide şehir hastaneleri”

deniyle yaşamını yitiren en az 1 sağlık çalışanı olduğunu ifade etti. Ökten devamında şunları söyledi:

“Sağlık Bakanlığının verileri gizlemesi ve şeffaf davranmaması nedeniyle katılımcıların yüzde 79,5’i kendi hastanelerinde bile yeterli paylaşım olmadığından enfeksiyon geçirme oranını bilmemekte-

dir.

“Sağlık çalışanlarının yüzde 91,8’i servis veya yoğun bakımlara ek yatak konulmasına gerek duyduğunu belirtmiştir. İktidar tarafında mükemmeliyet merkezi olan şehir hastanelerinin yeterli olmadığı bu sonuç ile ortaya çıkmıştır.”

Ankete katılan sağlık çalışanlarının

yüzde 96,3’ünün tükenmişlik sendromu yaşadıklarını aktaran Ökten, katılımcıların yaklaşık yarısının istifa etmeyi, emekli olmayı düşünmelerine rağmen, Sağlık Bakanlığı tarafından izin, istifa ve emeklilik yasakları getirdiği için bırakmadıklarını ifade etti.

Ökten ayrıca sağlık çalışanlarının yüzde 50,9’unun ek ödeme almadığını, bazılarının 5 veya 10 TL gibi komik ödemeler aldığını dile getirdi.

Salgına karşı “reçete” direniş!

Kapitalist dünya düzeninin insan soyunun başına açtığı belalar, pandemi sürecinde daha beter bir hal aldı. Sistemin genel olarak salgını önleme konusunda içine düştüğü acizlik ve aşı konusunda yaşanan sorunlar kapitalizmin doğa ve insan düşmanı bir sistem olduğunu bir kez daha kanıtladı. Türkiye’de sermaye sınıfını temsil eden AKP-MHP-mafya iktidarının salgın karşısında aldığı pozisyona bakıldığında ise, dünyadaki emsallerinden çok daha aciz bir rejimle karşı karşıya olduğunu gösterdi.

Kriz içinde debelenen bir ekonomi, devasa boyutlara varan işsizlik, çeteleşen bir rejim, yolsuzluk/rüşvet abidesi olmuş yöneticiler, halktan çalınan paralarla yaptırılan saraylarda sürülen sefahat, pandemiye değil, algı operasyonunu yöneten bir zihniyet... Böyle bir atmosferde pandemiye karşılayan iktidar, bir süre inkarcı davrandı. Ancak Avrupa Merkez Bankası’nın (ECB) pandemi için mali yardım sunacağını açıkladığı günün akşamında Türkiye pandemi ilan etti. O zamana kadar milyonların kuru ekmeğine katk edilen milliyetçilik zehri ile salgının “Türklerle bulaşamayacağı” yönlü zırvallar halka yutturulmaya çalışılıyordu.

Göründüğü kadarıyla T. Erdoğan dik-tası, pandemiye bir türlü oturamadıkları “yeni” rejimi tahkim etmenin bir imkanı olarak gördü. Sonuçta AKP şefinin bizzat söylediği gibi, “Her kriz bir fırsattı” sermaye düzeni için. Nitekim 14 ayı aşkın salgın döneminde rejim bu motto ile hareket etti. İlk önce başarı hikayeleri uyduruldu. Bu hikayelerde hem kokuşmuş rejimin hem özel ve şehir hastanelerinin propagandası yapıldı. Her gün ekranlara çıkan ancak artık pek çıkamayan ve kendisi de özel hastane patronu olan Sağlık Bakanı, utanmadan her akşam topluma yalan söyledi. Toplumun büyük bir kesimi rejimin rezaletlerini sineye çekti. Burjuva muhalefet ise çizilen tozpembe tablonun sisinde kayboldu. Fakat yalanların ortalığa saçılması uzun sürmedi.

Haziran’da başlatılan açılma, turizmden döviz gelsin diye yapıldı. O günden bu yana ise salgın kendi haline bırakıldı. Ayasofya’nın açılışı ve AKP kongrelerinde ise, Covid-19’un özel bir şekilde ülkenin dört bir yanında daha hızlı yayılması sağlandı. Sermaye iktidarının bu pervasızlığı binlerce insanın hayatına mal oldu.

Resmi sayılara göre bile vaka/hasta sayılarının on binlere ulaşması ve her gün yüzlerce kişinin hayatını kaybetmesi, salgının iktidar eliyle nasıl bir felakete dönüştürüldüğünü gösteriyor.

AKP borazanı ve iktidarın yalan üretme ajansı olan AA ile saraydan beslenen yandaş medya dünyada yayınlanan sayıları, araştırmaları toparlayıp deforme ederek, Türkiye’de salgının hafif atlatıldığı yalanını tekrarladılar. Oysa Türkiye dünyada en yüksek vaka sayılarına sahip 5. ülke durumuna getirildi. Durum bu iken tüm AKP güruhu hep bir ağızdan büyük yalanlar söyledi/söylemeye devam ediyor.

Son durum ise artık mızrağın çuvala sığmadığını gözler seriyor. 16 milyon işçinin çalışmaya devam ettiği “tam kapanma” dönemi de fiyaskoya dönüştü. Turizm şirketi patronu olan Turizm Bakanı’nın ettiği sözler ve turist çekmek için hazırlanan kampanyalar, fiyaskonun uluslararası alandaki alçaltıcı yansıması oldu.

Hep kötü örnek olarak gösterilen ABD ve AB devletleri büyük oranda salgını kontrol altına alarak yaygın aşılama ile pandemiye aşma çabalarını yoğunlaştırırken, AKP-MHP-mafya rejimi ise halen

aşı hikayeleri anlatıp algı operasyonunu sürdürüyor; dikkatleri başka yönler çekerek salgını ve ülke ekonomisinin derinleşen krizini unutturmaya çalışıyor.

Milyonlarca insan işini kaybediyor, her ay onlarca insan intihara sürükleniyor, temel tüketim maddelerine fahiş zamlar yapılıyor. Türk Lirası’nın değer kaybetmesiyle ücretler eriyor, asgari ücret açlık sınırının altına düşüyor. Dün devletin aparatı olan çeteler bugün sistemin kendisi haline gelmiş, mafya-devlet-sermaye içiçe geçip bütünleşmiş bulunuyor. Muhalefet güçleri ise toplumun artan öfkesini erken bir seçime odaklamaya çalışarak AKP-MHP-mafya koalisyonunu sıkıştırmaya çaballıyor.

AKP iktidarının özellikle son 8 yılı daha yoğun olmak üzere 19 yıllık icraatları, yedeğine aldığı gerici, ırkçı, paramiliter güçlerle birlikte hiçbir hukuk veya yasayı tanımadığını gösteriyor. Kurumsallaşan bu karanlık rejimin “erken” ya da olağan bir seçimle kolayından gitmesini ummak safdilliliktir. Bu aynı zamanda toplum adına muhalefet yaptığını iddia eden burjuva güçlerin çapsızlığının da göstergesidir. Milyonlar açlıkla, yoksullukla, şiddet ve baskı ile sınanırken sokaktan uzak muhalefet anlayışının toplu-

ma bir faydası olmadığı ortadadır.

Madde 25/2, kod-29 ile işten atma ve ücretsiz izin sopasına karşı haklarını savunan ve direnen işçiler, baskı ve zorbalıkla karşı karşıya bulunan Kürt halkı, özerk-demokratik üniversite talebiyle “kayyım rektörlere” karşı direnen gençlik, İstanbul Sözleşmesi’ni ve haklarını savunan kadınlar, doğanın katliamına karşı ağaçların başında nöbet tutan köylüler izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Türkiye’nin bu koşullarında bir hak kırıntsını savunmak bile fabrikalarda, sokaklarda, kampüslerde, derelerde/ormanlarda direnmekten geçiyor. Ekonomik-siyasal kriz ve salgın tehdidi karşısında yaşam hakkımız başta olmak üzere tüm haklarımızı ancak birlik olup direnerek savunabiliriz.

Umutlarımızın sermaye düzeninin sınırları içine hapsedilmesine, düzen partilerinin oy deposu olarak devşirmeye çalıştıkları öfkemizin heba edilmesine izin vermeyelim. Haklarımızı ve geleceğimizi savunmak, daha derin bir sefaletin içine sürüklenmeyi durdurmak için fabrikalardan, kampüslerden, sokaklardan, meydanlardan gür sesimizi yükseltmemiz gerekiyor. Hayatın her alanında direniş örgütlemek tek kurtuluş yolumuzdur.

İşçi sınıfının parçası olarak göçmen işçiler

Emperyalist hegemonya ve bölgesel enerji kaynakları uğruna süren savaşlarda insanlar göçe mecbur bırakıldı. Milyonlarca kişinin göç yollarına düşerek terk etmek zorunda kaldığı ülkelerin başında Afganistan, İran, Irak, Libya, Filistin, Kürdistan ve Suriye gibi savaşların kızıştığı, saldırganlığın arttığı bölgeler geliyor.

Emperyalist işgal savaşlarının güncel örneklerinden biri olan Suriye’de yaklaşık 10 yılı geride bırakan iç savaş nedeniyle 13 milyon Suriyeli yerinden edildi. 45 farklı ülkeye gitmek zorunda bırakılan Suriyelilerin sığındığı ülkelere biri Türkiye. Çok sayıda Suriyeli Türkiye’de yaşamak zorunda kalırken binlercesi de Türkiye’yi Avrupa’ya geçiş yolu olarak kullanıyor. Bu tehlikeli yolculukta Ege ve Akdeniz suları göçmen mezarlığına dönüştü. Batmayan gemiler ise devletlerin operasyonları ile ele geçiriliyor ve göçmenlere “kaçak” damgası vuruluyor.

Nisan 2021 itibarıyla Türkiye genelinde “geçici koruma” adı altında Suriyeli mülteci sayısının 3 milyon 670 bini bulunduğu belirtiliyor. Bu kişilerin 1 milyon 739 bin 587’sini (%47,4) 0-18 yaş arası çocuklar oluşturuyor. 0-18 yaş arası çocukların ve kadınların toplam sayısı ise 2 milyon 599 bin 756 kişi (%70,8). Türkiye’de çalışma çağındaki Suriyeli göçmenlerin oranı yüzde 17’yi aşıyor. Onların da içinde bulunduğu tüm Suriyeli göçmenler arasındaki işsizlik oranı yüzde 50’yi geçmiş durumda.

Milyonlarca göçmeni evsiz yurtsuz bırakan, sınırlarda ölüme terk eden, kamplarda yoksulluğa iten emperyalist kapitalist devletler göçmenleri kirli bir pazarlığın konusu haline getirdiler. AKP iktidarı AB’den gelebilecek para için göçmenleri şantaj malzemesi olarak kullanmaktan çekinmedi. Timsah gözyaşları

döken Erdoğan “misafir” demagojisiyle göçmenlere kapıları açtı. Türkiye’ye gelen milyonlarca göçmen yoksulluk ve açlıkla karşı karşıya kaldı, kirli pazarlıkların konusu oldu. Suriyeli göçmenler, ırkçı saldırılar, ayrımcılık, tecavüz, eğitimden yoksunluk ve gözetim altında işkence gibi birçok hak ihlaliyle 10 yılı geride bıraktı. Başta kadınlar ve çocuklar olmak üzere göçmenler cinsel saldırılara uğradılar. Barınma, beslenme gibi temel yaşamsal ihtiyaçları karşılanmadığı gibi fiziki ve psikolojik şiddete de maruz kaldılar.

YEDEK İŞGÜCÜ GÖÇMEN İŞÇİLER

Göçmen emek gücü kapitalist gelişmenin her safhasında nüfus fazlası oluşumunda rol üstlenmiştir. Örneğin İngiltere, Fransa, Almanya gibi batı ülkelerinde sanayileşme süreçlerinin ana kaynağı göçmen emek gücü ve uluslararası göçmenlerden başkası değildir.

Kapitalizmin 1945 sonrası genişleme evresinde de merkez ülkeler bu kez devletlerarası anlaşmalarla çevre ülkelerden uluslararası göçmenleri ülkelerine kabul etmiştir.*

Kapitalizmin her zaman ihtiyaç duyduğu ucuz iş gücü olarak görülen göçmenler ağır ve kölece çalışma koşullarında çalıştırılıyor, iş cinayetlerinde katlediliyorlar. Kayıt dışı çalıştırılan göçmenler ne işsizlik rakamlarına ne de iş cinayetlerine dahil ediliyor. Sermaye sınıfı, savaştan kaçmak zorunda kalan Suriyelileri kendisi için “fırsat”a dönüştürerek kayıt dışı çalışmayı yaygınlaştırdı. Bu alabildiğine “ucuz ve güvencesiz işgücü” bir yandan sigortasız ve güvencesiz düşük ücretlere çalıştırılırken, diğer yandan işçi sınıfı için bir tehdit unsuru olarak kullanıldı. Irkçılık körüklenerek, işsizliğin ve ağır çalışma koşullarının sorumlusu göçmenlermiş gibi gösterildi.

Organize sanayi bölgelerinde sayıca

önemli bir yer tutan göçmenler genellikle tekstil, inşaat, gıda, petrokimya vb. sektörlerde çalıştırılıyor. Son derece ağır ve asgari ücretin altında çalıştırılan göçmen işçiler her an sınır dışı edilme tehdidi altındalar. Haksızlığa uğradıklarında bu korku ile sessiz kalan göçmen işçilerin örgütlenmesi ise büyük önem taşıyor. Güvencesiz ve esnek çalışma, ücretlerin düşürülmesi, iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, sendikası çalıştırmanın egemen kılınması göçmen işçiler üzerinden kalıcılaştırılmaya çalışılıyor.

Hem bu saldırıların kalıcılaşmaması hem de mazlum halklara yönelik emperyalist savaşların son bulması ise ancak “işçilerin birliği halkların kardeşliği” bakişıyla örgütlü mücadeleyi yükseltmekle mümkün olacaktır.

K. DÜŞGÖR

* <http://cloudsdomain.com/uploads/dosya/12626.pdf>

Siyonist İsrail’in Filistin halkına yönelik katliamları sürüyor. Dünyanın dört bir yanında ve Türkiye’de bu saldırılara karşı büyük bir öfke ve dayanışma var. Filistin halkının gerçekten yanında olanlar ise işçiler ve emekçilerdir. Sermayedarlar ve onların iktidarlara Filistin halkının değil, katil İsrail’in yanında saf tutmaktadır. AKP iktidarı günlerdir kameralar önünde ikiyüzlü bir şekilde timsah gözyaşları döküyor. Ancak AKP iktidarı İsrail’le kurduğu askeri ve ekonomik ilişkiler

Sermaye iktidarı İsrail’in yanında!

ile katliamların açık bir ortağı olmayı sürdürmektedir.

Dayanışmanın en ileri örneğini İtalya’da liman işçileri İsrail’e gidecek askeri malzemelerin olduğu silah yüklü Asiatic Island gemisine yükleme yapmayarak gösterdi. Bu geminin sahibi ise Deniz Kuvvetleri Komutanlığından pek çok

ihale alan AKP yandaşlığı ile de tanınan Nevzat Kalkavan ve şirketi Turkon Line’dir.

İtalya’da liman işçileri Filistin halkı ile dayanışmayı yükseltirken sermayedarlar Filistin halkının üstüne yağdırılan bombaları, üzerine sıkılan kurşunları taşımakla meşguller!

Sermayedarlar sefil çıkarları uğruna Filistin halkının yaşadığı zulme ortak olmaya devam ediyor. İşte bu nedenle bu zulme yalnızca fabrikalarda ağır sömürü altında çalışan işçi ve emekçiler son verebilir. Tüm sermayedarlar sınıfsal çıkarları ve ekonomik ilişkileri nedeniyle Filistin halkının karşısında ve İsrail Siyonizm’inin yanındadır.

İşbirlikçilerden hesap soralım, Filistin halkıyla sınıf dayanışmasını yükseltelim!
TÜM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ SENDİKASI

Sinbo ve SML direnişleri devam ediyor

Kod 29'un kaldırılması talebiyle direnen TOMİS üyesi Dilbent Türker'in direnişi devam ediyor. Sinbo işçilerine her gün seslenen TOMİS üyesi Dilbent Türker, "Sinbo işçilerine her seslenişimizde güncel sorunları ve toplumsal sorunları aktararak işçileri birlik olmaya sorunlara karşı birlikte örgütlenmeye davet ettik" dedi.

TOMİS üyesi Dilbent Türker gazetemiz Kızıl Bayrak'a şunları ifade etti:

"Dünya Bankası'nın Nisan ayı raporuna göre Türkiye ekonomisi 1.8 olarak büyümüş bu büyüme dünya ekonomisi düşüş yaşadığı süreçte akıllara pandemi süresince işçiler bütün yasaklardan muaf tutuldu. Türkiye üretim alternatifi olarak hedeflenerek ucuz emek ve üretimin sürekliliği yabancı sermayeye peşkeş çekildi.

İşçilerin canı pahasına olan bu büyümede yoksulluk ile zenginlik arasında ki uçurumun daha da genişlemesi bu rapora yansıyor.

Sinbo işçilerine derinleşen bu sefaleti anlatarak büyüttüğümüz bu zenginlikten pay almak bir kenara dursun daha fazla yoksulluk ve kölece çalışmalarına karşı üretimden gelen gücümüzü kullanmaya.

Sömürgecilere karşı birlik olursak ürettiğimiz zenginliği işçi emekçiler olarak elimize alabileceğimizi anlattık.

Sinbo işçileri üzerinde ki sömürüyü katmetleştirenlere karşı birlikte hareket etmeye TOMİS'te örgütlenmeye davet ettik.

Mücadelemizin meşru olduğunu bu meşruyetin karşısında ancak birlik olursak hiçbir şeyin duramayacağını anlattık."

SML'DE İŞÇİLERDEN HABERSİZ TİS GÖRÜŞMESİ

İşlerin azaldığı gerekçesiyle Avclar'da bulunan SML Etiket'te işten çıkarılan DEV TEKSTİL üyesi işçilerin direnişi de devam ediyor. SML direnişçileri sendikasıyla tartışmaya, taşeron çalışmaya ve keyfi işten atmalara karşı vardiya çıkışında her gün sesleniş gerçekleştiriyor.

Yapılan konuşmalarda baskı, tehdit ve yasaklara rağmen direnişin sürdürüleceği, SML Etiket'in iş yaptığı firmalara tek tek hesap sorulacağını altı çizilerek şunlar vurgulanıyor:

"Emeğimize, haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için yan yana gelmeli,

örgütlenmeliyiz. Kendimize ve yanımızdaki arkadaşımıza güvenmediğimiz süreçte şeflerin, ustaların mobbingleri ile karşı karşıya kalırız."

Konuşmaların devamında işçilerin sahip olduğu hakların nasıl kazanıldığına değinerek şunlar ifade edildi:

"Hukuk patronların istediklerini yapıyor. Her şeye rağmen işçiler direnerek bazı haklar kazandı. Bu haklar iktidar tarafından tek tek elimizden alınmaya çalışılıyor. Direnerek haklarımıza sahip çıkmalıyız, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz."

Ardından DİSK Tekstil ile SML Yönetiminin masaya oturduğuna dikkat çekilen konuşmada şunlar ifade edildi:

"Biz burada direndiğimiz için SML Yönetimi sendikayla masaya oturmak zorunda kaldı. Toplu iş sözleşmesi işçilerden habersiz ilerliyor. 66 madde görüşüldü hala sizlere bir açıklama yapılmadı. Sizler iradenize sahip çıkmadığınız koşullarda her türlü ihanetle karşılaşırsınız. Bunlara karşı örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz. İradenizi ve taleplerini ortaya koymalısınız."

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Angel Halı işçilerinden eylem

1 Mayıs'ın hemen öncesinde Kod 46 gerekçesiyle işten çıkarılan Angel Halı işçileri bugün fabrika önünde eylem yaptılar.

DİSK Tekstil Gaziantep Bölge Temsilcisi Mehmet Türkmen tarafından yapılan açıklamada fabrikada yapılan hukuksuzluklara değinilerek, "Üç gün boyunca fabrikaya alınmayan ve işe gelmeleri için servis dahi çıkarılmayan toplam 63 işçi ardından Kod 46 ile yani hırsızlık suçlamasıyla işten çıkarıldı" denildi. Türkmen, Angel Halı patronunun aynı zamanda Stefany Halı'nın patronu olduğunu dile getirerek pandemide çıkarılan yasaların fırsata çevrildiğini belirtti. Yasin Kaplan'da, Güven Boya'da ve şimdi de Angel Halı'da işçilerin sırayla işten atıldıklarını söyledi.

Eylemde işten çıkarılan Angel Halı işçisi Müslüm Güneş de açıklama yaptı. Pandemi yasakları nedeniyle fabrika önünde eylem yapamadıklarını belirten Güneş, haklarını aramaya devam edeceklerini söyledi. "Hakkımızı aradığımız için işten atıldık" diyen Angel Halı işçisi "Telefonun, sigara ve molanın yasaklanmasına, elden para verilmesine karşı çıktığımız için işten atıldık ama hakkımızı alıncaya kadar mücadele edeceğiz" dedi.

Soma'da maden işçilerinden eylem

Manisa Soma'da 8 yıldır tazminatları ödenmeyen Bağımsız Maden-İş Sendikası'nda örgütlü Uyar Madencilik işçileri, bir süre önce yaptıkları eylemlerin basıncıyla maden şirketinden tazminatların ödeneceğine ilişkin söz alarak eylemlerini bitirmişlerdi. Sözlerin yerine getirilmemesi üzerine işçiler Soma Hükümet Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

Sözlerin tutulmaması durumunda yine Ankara'ya yürüyeceklerini söyleyen işçi Himmet Mutlu şu vurguyu yaptı:

"Size söyledik, ölmek var dönmek yok! Biz hakkımız olanı istiyoruz. Biz çocuğumuzun eğitimi, sağlığı, geleceği, boğazından geçecek aşı için çalışıyoruz. Bunu çalmanıza izin vermeyeceğiz."

Filistin Sorunu ve Direniş'in sorunları

Burada sunduğumuz metin “Orta-doğu’da daralan kısıkaç ve büyüyen çatışma” (Ekim, Sayı: 245, Mart 2006, Başyazı) başlıklı daha geniş bir değerlendirmenin iki alt bölümüdür... Birinci alt bölümün “Öne çıkan yeni cephe: Filistin” şeklindeki orijinal başlığını burada metnin içeriğine daha uygun düşen bir başlıkla değiştirdik... Mart 2006 tarihli bu değerlendirmeyi, Filistin’deki son gelişmelerin ardından, tüm anlam ve önemini olduğu gibi koruduğu inancıyla yeniden sunuyoruz... İlgi duyan okurlarımız metnin tamamına Parti Değerlendirmeleri- 3’ten (Eksen Yayıncılık, Haziran 2009, s.11-22) ulaşabilirler...

FİLİSTİN SORUNU: SİSTEM İÇİNDE YAPISAL ÇÖZÜMSÜZLÜK

‘90’ların başında gündeme getirilen “barış süreci”yle birlikte bir ölçüde denetim altına alınan Filistin sorunu buna rağmen gündemdeki önemini korumayı sürdürmüştü. Yeni İntifada’nın ardından emperyalizmin dayatması kölecî “barış süreci” fiilen boşa çıktığında ise sorun tüm kapsamı ve ağırlığıyla yeniden dünya gündeminin önplanına çıktı. O zamandan beri emperyalistler durumu yalnızca idare etmekle yetindiler. FKÖ’nün temsil ettiği Filistin yönetimi ise işin özünde bu aynı politikaya uyum sağlamanın ötesine geçmedi. Oysa siyonistler bu arada boş durmadılar; kendi hesap ve dayatmalarını bir oldubitti haline getirmek üzere sistemli biçimde çalıştılar. Böylece emperyalist uzlaştırma planı için de işi iyice zora sokmuş oldular.

Bu aynı süreç FKÖ’nün Filistin halkı içinde düne kadar tartışmasız görünen itibarına ve desteğine büyük bir darbe vurdu ve son seçimler üzerinden de açıkça teyit edildiği gibi, direnişçi bir odak olarak Hamas’ı öne çıkardı. Ne var ki Hamas Filistin halkının direnme geleneğinin bugünkü koşullarda öne çıkan temsilcisi olsa bile sorunun çözümünde tutarlı bir alternatifi temsilcisi değildir.

Filistin sorunu ancak Arap ve Yahudi halklarını birlikte kucaklayan birleşik Filistin hedefine dayalı devrimci-demokratik bir programla asgari bir çözüme kavuşturulabilir. FKÖ geçmişte, ‘70’li yıllarda böyle bir programa sahipti, emperyalist politikaların etki alanına girdikten sonra bunu terketti. Emperyalist-siyonist oyu-

nun bugünkü geçici bir halkası olan sözümona “iki devletli çözüm”e razı oldu. Filistin sorununda iki devletli çözüm (ki bu Filistin payına gerçekte devlet olmayan bir uydurma devletçik anlamına gelmektedir), işin aslında tam bir çözümsüzlüktür ve sorunun ilelebet sürüp gitmesinden başka bir anlama gelmez.

Bugünün Filistin sorunu yazık ki devrimci bir çözümden alabildiğine uzaktır. Filistin’de ve İsrail’de işçi sınıfına ve emekçilere dayanan devrimci akımlar güç kazanıp öne çıkmadıkları sürece de uzak kalacaktır. Fakat bu olmadığı sürece Filistin sorununa bir çözüm de bulunamayacaktır. Emperyalistlerin sık sık bizat siyonistler tarafından boşa çıkarılan “yol haritaları” gerçekleşse ve sonunda biçim olarak bir Filistin devleti kurulsu bile bu hiçbir biçimde çözüm olmayacaktır. Emperyalistler ve siyonistler tarafından bunun daha bugünden bir karikatür devlet olarak öngörülmesi bir yana, Filistin denilen tarihsel coğrafyayı Araplar ve Yahudiler arasında tarafları tatmin edecek şekilde bölüştürmenin bir olanağı da yoktur. Herşey bir yana, böyle bir bölüştürmenin hiçbir tarihsel ve kültürel temeli yoktur.

İkinci emperyalist dünya savaşı sonrasında gerçekleşen yapay bölünme, o günün güç dengeleri içinde bir politik dayatmadan ibaretti, nitekim o zamandan bu yana da aralıksız olarak savaş ve çatışma konusu olmaktadır. Bu kendini bildi bileli o topraklarda ya şayan milyonlarca Filistinlinin bugünün İsrail’ini oluşturan alanlardan zorla sökülüp atılması ile gerçekleştirilmiş bir bölünmedir. Yani bir işgal, terör, katliam ve kitlesel sürgün eyleminin ürünüdür.

Öte yandan, siyonistler bugün değil 1948’deki sınırlara, 1967’deki sınırlara bile razı değildiler ve siyonizm ayakta kaldıkça da razı olmayacaklardır. Onların hedefi Filistin’in tümünden gaspıdır ve ardından bunun da ötesine geçmektir. Bu durumda emperyalistlerin dayatmaları ve uzlaştırmalarıyla sonuçta biçim olarak bir şekilde “iki devletli” bir durum gerçekleşse bile, bu hiçbir şeyi çözmez olmayacaktır. Bugünkü çatışma bu yeni durumda da yeni biçimler içinde sürece ve muhtemelen çok geçmeden de yeni bir siyonist işgalle sonuçlanacaktır.

Son gelişmeler emperyalistlerin yönlendirdiği çizgide bir çözümü de gitgide olanaksız kılmaktadır. Zira siyonistler tek

tarafli dayatmalarla yeni topraklar gaspetmeye, Filistin halkının özgürlüğünü ve yaşam olanaklarını hepten boğmaya dayalı bir çizgide kararlılıkla ilerliyorlar. Filistin halkının buna yanıtı bugün için Hamas’ı öne çıkarmak olmuştur. Bu, direniş iradesine verilen destek yönünden kuşkusuz bir anlam taşımaktadır. Fakat bunun öte sinde Hamas’m başarısı Filistin sorunundaki çözümsüzlüğün derinleşmesinden başka bir anlama gelmemektedir. Hamas, gerici-dinci bir siyasal hareket olarak, her etnik kökenden, dinden ve mezhepten halkların demokratik ve laik temellerde kucaklanmasına dayalı birleşik devrimci bir Filistin amaç ve hedefine yapısal olarak yabancıdır. Öte yandan hiç değilse bugünkü konumuyla emperyalistlerin dayattıkları bir uzlaşmaya da hazır değildir.

Bu tablo Filistin sorunu cephesinde çözümsüzlük ve çatışmaların kontrolsüz olarak derinleşmesi demektir. Bunun anlamı bir yönüyle, direniş iradesi kırılama-yan Filistin halkının bunun karşılığı olarak ağır bedeller ödemeye devam etmesi olacaktır. Fakat bu aynı olgu öteki yanıyla da, emperyalizmin Ortadoğu’ya yönelik plan ve hesaplarının Filistin sorunu üze-

rinden karşı karşıya kaldığı handikapların büyümesi anlamına gelmektedir.

Filistin, bugünkü Irak ve yakın gelecekteki İran’ın yanısıra Amerikan emperyalizminin savaş vermek zorunda kalacağı bir üçüncü cephe olmak yolundadır. Belki bu savaş bugüne kadar olduğu gibi yine daha çok siyonistler üzerinden dolaylı olarak sürdürülecektir, fakat politik sonuçları yönünden faturayı aynı zamanda ABD emperyalizmi ödeyecektir. Üstelik politikadan çok militarist zorbalıkla iş gören siyonistlerden de çok çok daha fazla olarak. Bir dönem için önderliğinin teslimiyeti nedeniyle Amerikan planlarına boyun eğmek zorunda kalan Filistin halkının herkesten çok daha iyi bildiği gibi, yarım asırdan beridir tüm çektiklerinin gerisinde dolaysız olarak emperyalizm, özellikle de Amerikan emperyalizmi vardır. Emperyalizmin çok yönlü desteği olmaksızın siyonist İsrail’in ayakta kalması olanaksızdır.

ORTADOĞU’DAKİ GÜNCEL DİRENİŞİN ANLAMI VE SINIRLARI

Bugün emperyalizme karşı direnişin en önemli odağı olan Ortadoğu’da halkların büyük ölçüde dinci-gerici, daha sınırlı ölçüde de burjuva milliyetçi akımlarla baş başa kalmış olmaları, bu halkların en büyük talihsizliğidir. Bu akımlar kuşkusuz halihazırda gösterilen direnişin bir parçası, bir dizi yerde önemli ölçüde de temsilcisidirler. Fakat konum ve stratejileriyle gerçekte halkların direnme enerjisini heba etmektedirler. Zira onlar yapısal olarak halkları devrimci temeller üzerinde birleştirecek, birlik ve kardeşlik içinde özgürlüğe, bağımsızlığa ve refaha götürecek bir ideoloji, program ve stratejiden yoksundurlar.

Irak direnişi bunun günümüzdeki aynasıdır. Direniş ortaya koyduğu savaşma kararlılığı ve kapasitesiyle övgüye değer olsa bile, aradan geçen üç yıl içinde tüm milliyetlerden ve mezheplerden halkın birleşik devrimci-demokratik direnişini geliştirebilecek hiçbir açılım yapamamıştır. Emperyalizmin oyunlarını boşa çıkarmak üzere farklı dinlerden ve mezheplerden halkları demokratik temeller üzerinde birleştirebilmek için devrimci-demokratik laik bir program olmazsa olmaz koşuldur. Farklı milliyetlerden halkları birleştirebilmek ise ancak

onların temel ulusal demokratik haklarının açıkça tanınması ile olanaklıdır. Dinci akımlar ilkinden ve burjuva milliyetçi akımlar bu ikincisinden kategorik olarak yoksundurlar. Bugünkü duruma bakıldığında genellikle her iki akım her ikisinden de yoksundur. Oysa Ortadoğu gibi her dinden, milliyetten, mezhepten, kültürden insan gruplarının bulunduğu bir coğrafyada başarı için tutarlı bir demokratik anti-emperyalist program mutlak bir zorunluluktur. Bugün halklar arası ilişkileri tahrip eden ve onların emperyalist düşmanlarına karşı birleşmelerini zaafa uğratan her türden yapay ve sahte sorunu sorun olmaktan çıkarmanın yolu kapsamlı bir demokrasi anlayışı olabilir ancak.

Yakın geçmişte Taliban şahsında dinsel gerici Irak Afganistan’da iktidar idi ve bu, bu ülkede her türden demokrasinin boğulması demektir. Çeyrek asırdan beridir dinsel gerici Irak Mollalar şahsında İran’da iktidardır ve bu, bütün bu dönem boyunca her türden demokratik hak ve özgürlüklerin boğulması anlamına gelmiştir. Molla rejimi ne ezilen sınıflar olarak işçi sınıfına ve emekçilere, ne ezilen ulus ve milliyetlere ve ne de ezilen cins olarak kadınlara herhangi bir demokratik hak ve özgürlük tanımamaktadır. Tam tersine bunların özgürlük taleplerini sistemli bir baskı ve terör politikası ile boğmaktadır.

Bu iki rejim bugün direniş cephesi içindeki dinci akımların yarın için hedefledikleri toplum düzenine de ışık tutmaktadır. Fakat örneğin Irak gibi bir ülkede buna dayalı bir kimlik ve programla başarıya ulaşmak ve iktidar olmak şansı bile yoktur. Ya da bu şans ancak Irak’ın bölünmesi pahasına ve böylece yalnızca belirli bir parçası üzerinde vardır.

Geçmişte, dünyadaki özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerinin büyük ölçüde uluslararası devrimci akımın etkisi altında sürdüğü bir dönemde, burjuva kurtuluş hareketleri bile devrimci-demokratik bir programla hareket etmek eğilimi gösteriyorlardı. Örneğin Ortadoğu’da bu türden en önemli hareket olan FKÖ, bir yandan Filistin halkının özgürlüğü için kararlılıkla mücadele ederken, öte yandan bunu Yahudileri de içerecek birleşik bir Filistin hedefine dayalı devrimci-demokratik çözüm programı üze-

rinden sürdürüyordu. Bundan dolayı da tüm ilerici-devrimci güçler ile dünya halklarının büyük destek ve sempatisini kazanıyordu. Bugün Ortadoğu’da direniş içinde yer alan özellikle dinci akımlardan gelen bir de böyle büyük bir handikap vardır. Bu akımlar anti-emperyalist olmaktan çok Batı karşıtıdır ve belirgin biçimde anti-semitik eğilimlere sahiptirler. Bu özellikler, emperyalizmin bu zaaf etkili biçimde istismarıyla da birleşince, ilerici-devrimci güçler ile dünya halkları arasında ciddi kuşuklara ve mesafeli tutumlara neden olmaktadır.

Ortadoğu önümüzdeki onyıllar içinde dünyanın kaderinin belirleneceği en önemli bölgelerden biridir. Bu bölgede halk muhalefetine devrimci önderlikten bugünkü yoksunluğu bu açıdan büyük bir talihsizliktir. Devrimci akımların yeniden öne çıkması, emperyalizme etkili darbeler vurulabilmesinin, bu mücadelelenin ilerici toplumsal hedeflerle birleştirilebilmesinin ve bunun genel dünya devrimci süreciyle de başarıyla birleştirilebilmesinin zorunlu koşuludur.

Yeniden diyoruz, zira son yirmi yıl haric 20. yüzyılın neredeyse tamamında ön planda olan bu akımlardı. Dinsel akımlar ise devrimci akıma karşı kısmen ya da tamamen emperyalizmin hizmetinde ya da dolaylı denetimi altında idiler. Gerek dünyada devrimci akımın genel gerilemesinin gerekse bizzat kendi öz yapısal zaaflarının (“milli cephe” adına kendi ulusal burjuvazilerinin kuyruğuna takılmak bunların başında geliyordu) sonucu

olarak, ilerici-devrimci akımlar son 20-25 yıl içinde Ortadoğu’da belirgin biçimde geri plana düştüler. Özellikle İran Devrimi’nin yarattığı sarsıntı ve Müslüman halklar arasında yol açtığı aldatıcı umutlar, dinci akımların daha da güç kazanmasına ve direniş içerisinde ilerici-devrimci akımların o güne kadar tutmakta oldukları yeri doldurmasına yol açtı.

Bu süreç halen de devam ediyor. Bir yandan bölgedeki devrimci akımların hala da yenilenmiş temeller üzerinde yeni bir çıkış yapma yeteneği gösterememesi, öte yandan emperyalizmin “medeniyetler çatışması”na dayalı oyunlarının yol açtığı geleneksel duygu ve düşüncelere uygun tepkiler, bugünkü koşullarda daha çok dinci-gerici akımları güçlendirmekte, onları öne çıkarmaktadır. Fakat bu aynı zamanda sonu olmayan bir kısır döngüdür de. Çoğu belirgin bir gerici yapıdaki dinci akımların Ortadoğu halklarını emperyalistler ve gerici burjuva-feodal diktatörlükler karşısında bir yere götürebilme şansları yoktur. Geniş yığınların siyasal-kültürel acıların yanısıra sosyal sefaletin de kasıp kavurduğu Ortadoğu’da özgürlük, bağımsızlık ve bunları tamamlaması gereken sosyal kurtuluş, ancak devrimci bir mecra, sosyalizmi hedefleyen devrimci programlar temelinde ve akımlar önderliğinde olanaklıdır. Ortadoğu halklarının bölgesel büyük bir uluslar ailesi olarak gelecekteki büyük devrimci birliği ve kaynaşması da ancak bu takdirde olanaklı olabilir.

TKİP VI. Kongresi Bildirgesi'nden...

Ortadoğu: Kriz coğrafyası

- Ortadoğu emperyalistler arası nüfuz mücadelesinin, saldırganlık ve savaşların ana sahnesi olmayı sürdürüyor. Suriye, Irak, Libya, Yemen ve Filistin halkları yıllardır savaşın yıkım ve acılarını yaşıyorlar. Emperyalist ve gerici çıkarlara dayalı bu savaş ve çatışmalarda ulusal, dinsel, kültürel farklılıklar en ölçüsüz bir biçimde kullanıldığı için, halklar arası ilişkiler de büyük tahribatlara uğramış durumda.

- Ortadoğu'da hakların yaşamını altüst eden, milyonlarca insanın ölümüne malolan savaşın baş sorumluları, ABD önderliğindeki batılı emperyalistler ile onların bölgedeki gerici işbirlikçileridir. Bu çok yönlü müdahale ve savaşların temel amacı, emperyalizmin bölgedeki egemenliğini ve siyonist İsrail'in konumunu güçlendirip pekiştirmektir.

- ABD emperyalizmi Ortadoğu'da çıkarlarına uygun bir yeni düzen kurma girişimine 2003 yılındaki Irak işgaliyle başlamıştı. Daha ilk birkaç yılın ardından bu düzeni kurmak gücünden yoksun olduğu ortaya çıktı. Yine de öteki batılı emperyalistlerden de güç ve destek alarak Ortadoğu'yu bir ölüm ve yıkım sahasına dönüştürmeyi başardı. En farklı türden bahaneleri kullanarak bu yıkıcı emperyalist icraatını halen de hummalı biçimde sürdürmektedir.

- Siyonist İsrail, Filistin halkına çektiği acıların ötesinde, tüm bölge halkları için bir tehdit ve saldırganlık kaynağıdır. Suriye'nin ve Irak'ın etnik ve mezhepsel temelde parçalara bölünmesi kırk yıllık siyonist planlardı. Nihayet başarıldığının sanıldığı bir dönemin ardından bugün bu planların önemli ölçüde boşa çıkmış olması, siyonistleri gitgide yoğunlaşan saldırı ve provokasyonlara yöneltmekte, bu ise bölgesel düzeyde bir savaş tehdidini gündemde tutmaktadır.

- Dünya ölçüsünde emperyalistler arası çatışmanın giderek şiddetlenmesi, saldırganlık ve savaşların artması beklenen bir gelişme olduğuna göre, bunun ana sahnelerinden biri yine Ortadoğu olacaktır. Bu da bölge halklarını yeni acıların ve yıkımların beklediği anlamına gelmektedir. Siyonist rejimin de özel çabalarıyla ABD emperyalizminin hedefinde şimdilerde yine İran var. Buna ilişkin saldırganlığın varabileceği boyutlar bölge halklarının direnci kadar, emperyalist

dünyadaki iç dengeler ile bölgedeki işbirlikçilerin tutumuna bağlı olacaktır.

- Bölge halkları emperyalizmin saldırılarına geçmişte ve bugün olduğu gibi gelecekte de direneceklerdir. Bugüne kadar ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin planlarını hayata geçirmelerini zora sokan, halkların büyük bedellere malolan direnişi olmuştur. Fakat bu direniş halen kalıcı sonuçlar yaratacak devrimci bir program, strateji ve önderlikten yoksundur.

- Ortadoğu'da farklı dinlerden ve mezheplerden halkları birleştirebilmek için devrimci-demokratik ve laik bir program olmazsa olmaz koşuldur. Farklı milliyetlerden halkları birleştirebilmek ise ancak onların temel ulusal demokratik haklarının tanınması ile olanaklıdır. Dinci akımlar ilkinden, burjuva milliyetçi akımlar ise ikincisinden, kategorik olarak yoksundurlar. Bugünkü durum üzerinden bakıldığında, genellikle her iki akım her ikisinden de yoksundur.

- Dinci-gerici akımlar, direnişin temsalcisi ve taşıyıcısı olmak bir yana, emperyalizmin bölgeye müdahalesinin önce dayanakları, ardından bahaneleri oldular. Ortadoğu'ya özgü burjuva milliyetçi akımlar ise benzer olumsuz sinamadan dinci akımlardan da önce geçmişlerdi. İktidar oldukları ülkelerde yozlaşmış burjuva diktatörlüklere dönüştüler. Emekçileri sistemli biçimde ezdiler, temel hak ve özgürlükleri tanımadılar, öteki hakları ve kültürleri yok saydılar, toplumsal yaşamı her bakımdan çürüttüler. Sonuçta emperyalizmin bölgeye müdahalesinin farklı türden bahaneleri haline geldiler.

- Ortadoğu'da bir dönem Baas türü burjuva milliyetçi akımların tuttuğu yeri şimdilerde İran eksenli ve daha çok Şii kimlikli akımlar doldurmaktadır. Kendisini "direniş eksenli" olarak da tanımlayan bu akımlar, halen bölge halklarının emperyalizme ve siyonizme karşı gösterdiği direncin bir yönünü temsil etmektedirler. Bölge düzeyinde devrimci alternatif belirgin zayıflığı koşullarında, bölge solunun bir kesimi de bu "eksen"e sempatiyle yaklaşabilmektedir.

- Kendi içinde de farklı konum ve çıkarların temsilcisi olan bu heterojen güçler topluluğunun emperyalist planlara ve siyonist İsrail'e karşı gösterdikleri diren-

Türkiye Komünist İşçi Partisi VI. Kongre Bildirgesi

Sınıfa karşı sınıf!

cin bugünkü koşullarda belli bir anlamı kuşkusuz vardır. Nitekim bölgenin devrimci partileri taktik politikalarında bu olguyu gözetmektedirler. Kaldı ki emperyalizmin ve bölge gericiliğinin müdahaleleri karşısında şu veya bu ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel ya da kültürel topluluğun, mülk sahibi sınıflar önderliğinde olsa bile, kendini savunma ve direnme hakkı meşhurdur.

- Fakat bu tutum söz konusu akımların gerçek sınıf konumları, dolayısıyla gösterdikleri direncin anlamı ve sınırları konusunda herhangi bir hayale yol açmamalıdır. Çıplak bir gerici burjuva diktatörlük olan ve bölgesel düzeyde kendi hesapları bulunan İran bir yana. "Eksen" in hemen tüm bileşenleri de sınıfsal açıdan burjuva-feodal ve ideolojik açıdan mezhepsel kimlikle sınırlanmış düzen içi akımlarıdır. Bu konum ve kimlikleriyle, halkların devrimci birliğini sağlamak olanak ve yeteneğinden yapısal olarak yoksundurlar.

- TKİP VI. Kongresi, partimizin konuya ilişkin tüm değerlendirmelerinde yeri geldikçe vurgulanan şu temel düşüncenin altını yeniden çizmektedir:

Ortadoğu, hemen tüm ülkeleriyle, bir farklı halklar, kültürler, dinler ve mezhepler mozaikidir. Bu toplumsal-kültürel olgu, milliyetçi, dinci ya da mezhepçi akımların kategorik olarak bölge halklarının ortak çıkarları için olumlu bir alternatif olamayacağını gösterir.

Farklı köken ve kültürlerden halkları emperyalizme ve yerel egemen sınıflara

karşı ortak çıkarlar ekseninde birleştirebilmek için, anti-emperyalist, devrimci-demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, zorunlu asgari koşuldur. Bölge halklarının, özellikle de halen gerici iç boğazlaşmalarla kan kaybeden ülkelerin en büyük talihsizliği, böyle bir programa sağlam ve istikrarlı bir temel oluşturacak modern sınıfsal yapıdan yoksun olmalarıdır. Bu nesnel olgu devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına bölgesel düzeyde bakmayı özellikle gerektirmekte, bölgede modern sınıf ilişkileri bakımından nispeten daha ileri, dolayısıyla daha gelişkin bir işçi sınıfına sahip ülkelerin (özellikle Türkiye, Mısır ve İran) devrimcilerine çok daha özel bir sorumluluk yüklemektedir.

- Siyasal-kültürel acıların yanı sıra sosyal sefaletin de halkları kasıp kavurduğu Ortadoğu'da, özgürlük, bağımsızlık ve sosyal kurtuluş, ancak devrimci bir mücadele, sosyalizmi hedefleyen devrimci programlar temelinde ve akımlar önderliğinde olanaklıdır. Ortadoğu halklarının bölgesel düzeyde büyük bir uluslar ailesi olarak gelecekteki büyük devrimci birliği ve kaynaşması ancak bu takdirde sağlanabilir. Dolayısıyla bölgenin bütününde devrimci akımların yeniden önplana çıkması, emperyalizme etkili ve sonuç alıcı darbeler vurulabilmenin yanı sıra, mücadeleyi devrimci toplumsal hedeflere bağlayabilmenin ve dünya devrimci süreciyle başarıyla bütünleştirebilmenin de zorunlu koşuludur.

Gazze'de ateşkes ve sonrası

ABD'nin telkinleri ve Mısır'ın arabuluculuğu ile sağlanan ateşkes, cuma günü sabaha doğru saat 02.00'da uygulanmaya başladı. İrkçı-Siyonist rejimin Başbakanı Benyamin Netanyahu perşembe günü yaptığı açıklamada, gerekli gördükleri sürece bombardımanın devam edeceğini söylemişti. Bu sözlerin sarf edilmesinden saatler sonra ateşkes ilan edilmesi, B. Netanyahu ve çetesinin saldırıları umdukları gibi devam ettiremediklerini gözler önüne serdi.

GAZZE'DE BİLANÇO AĞIR

İsrail saldırılarının durmasının ardından açıklama yapan Gazze'deki Sağlık Bakanlığı bombardımanda 66'sı çocuk, 39'u kadın 17'si yaşlı, toplam 243 kişinin hayatını kaybettiğini, 1910 kişinin ise yaralandığını bildirdi. Enkaz kaldırma çalışmaları devam ettiği için, ölü sayısının artmasından endişe ediliyor. Nitekim bugün enkaz altından bir kız çocuğunun cesedi çıkarıldı.

Yazık ki, bilanço ölü ve yaralılarından ibaret değil. Yanı sıra, sağlık ve eğitim kurumlarının onlarcasının İsrail bombardımanında yıkıldığı ya da hasar gördüğü, birçok caddede yüzlerce metrelik alanların tahrip edildiği bildiriliyor. Filistinli yetkililer Gazze'de altyapının yaklaşık %50'sinin tahrip edildiğini ya da hasar gördüğünü belirtiyor.

Birleşmiş Milletler (BM) İnsani İşler Koordinasyon Ofisi ise, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırıları nedeniyle en az 75 bin Filistinlinin yerinden edildiğini bildirdi.

ANLAŞMA OLMADAN ATEŞKES

İşgalci İsrail ordusu ateşi kesince, Gazze'deki Ortak Direniş Merkezi füze atışlarını durdurdu. Buna rağmen taraflar arasında varılmış bir anlaşma olmadığı ifade edildi. Direniş Merkezi adın yapılan açıklamada El Aksa camisinin etrafındaki kuşatmanın kaldırılması, Şeyh Cerrah mahallesindeki Filistinlilerin evlerinin gasp edilmesine son verilmesi ve son günlerde tutuklanan Filistinlilerin serbest bırakılması istendi. Bu talepler karşılanana kadar her yöntemle direnme hakkının saklı kalacağı ifade edildi.

İsrail'in bu talepleri karşılama eğiliminde olduğu gözleniyor. Ancak taleplerin kesin olarak kabul edildiğini söylemek mümkün değil. Haklı olarak İsrail'e

güvenmeyen direniş güçleri, Netanyahu rejiminin Kudüs'te tekrar saldırıya geçmesi durumunda buna seyirci kalmayacağına belirtiyor.

Bu arada, El Aksa etrafındaki kuşatmayı kaldıran İsrail, buna rağmen bugün de mescidin tüm girişlerine asker/polis yığmağı yaptı. Caminin önündeki sahada ateşkesi 'zafer' olarak kutlamak isteyen Filistinli gençleri göz yaşartıcı gaz bombaları atarak sahanın dışına çıkardı. Filistinlilerin bir zafer havasıyla kitlesel bir şekilde El Aksa'ya akın etmesinin ise, işgalci askerleri rahatsız ettiği gözlemlendi. Kimi zaman çocukları kimi zaman gençleri kimlik kontrolünden geçirip üstünü arayan polis, camiye girişlere ise engel olmadı.

İŞGAL ORDUSU YIKICI AMA BAŞARISIZ BİR GÜÇ

10 günlük bombardımanın ardından sağlanan ateşkes, İsrail medyasında geniş tartışmalara neden oldu.

İrkçı-Siyonist rejimin 'akıl hocaları' konumunda olan bazı isimler, on gün boyunca Gazze'yi bombalayan İsrail'in daha önce görülmemeyen, büyük bir yenilgiye uğradığını savunuyor.

Hükümetin saldırıdan önce somut bir planının olmadığına, istihbaratın yetersiz kaldığına, hedefler belirlenemediğine, İsrail iç siyasetinde ise birliğin sağlanmadığına dikkat çeken bu isimler, ortada bariz bir başarısızlık olduğunu ifade edi-

yorlar.

Bu arada, İsrail muhalefetine B. Netanyahu'dan da azgın kesimleri ateşkesi itiraz etti. Bunlara göre ateşkes İsrail ordusunun heybetini zayıflatıyor ve gelecek açısından tehlikeli bir durum yaratıyor.

İsrail muhalefetine diğer bir kesimi ise, Benyamin Netanyahu'nun kişisel hesap ve hırsları için orduyu başarısız kaldığı bir çatışmaya sürüklediğini savunuyor ve bundan dolayı hesap vermesi gerektiğini belirtiyor. Gereçekleri, çıkardıkları sonuçlar farklı olsa, gerçekleştirilen saldırının hedefe ulaştığını pek savunun yok İsrail'de.

İsrail'de bazı ekonomistler 10 günlük saldırı ve yansımalarının 2 milyar doları aşan bir maliyeti olduğunu belirtiyor.

FİLİSTİNLİLERDE ZAFER HAVASI

Filistin'de hem örgütler hem de halk zafer kazandıklarını söylüyor. Nitekim cuma günü on binlerce Filistinli sokaklara çıkarak 'zafer kutlaması' yaptılar. Gazze, Batı Şeri, Kudüs, Şam, Amman, Bağdat ve daha birçok yerde 'zafer kutlamaları' yapıldı ve Siyonist işgale karşı direnişte yeni bir dönemin başladığının altı çizildi. Kudüs başta olmak üzere bütün Filistin kentlerinde halkta moral üstünlük ve coşku havası olduğu gözleniyor.

Bunda direniş örgütlerinin İsrail'deki hedefleri füzelerle vurma gücüne ulaşması ve işgalci ordunun yıkıcı saldırılarına rağmen bu gücün korunabilmesi,

çatışmada yeni bir düzey olarak değerlendiriliyor. İsrail ordusunun Gazze'ye girmekten korkması ve kara harekâtını ilan etmesine rağmen bundan vazgeçmesi, Siyonist ordunun ağır kayıplar vermekten korktuğunu gösterdi. Bir zamanlar ülkeleri pervasızca işgal eden bu ordunun, kuşatma altındaki Gazze'ye girmeyi göze alamaması, Filistinliler açısından yeni bir durum kabul ediliyor.

Moral ve coşkunun bir diğer nedeni, 48 Filistinlileri dahil, bütün Filistin halkının direniş güçlerinin arkasında durmasıdır. İsrail'in sivilleri katledip halkı direniş hareketlerinden uzaklaştırma taktiği, tam tersi sonuçlar yarattı. Bombalar altında kalan Gazzeliler bile, sonuna kadar direniş hareketlerine destek verdiler. Bu durum "Oslo Barışı"nın Filistin halkı tarafından çöpe atılması olarak değerlendiriliyor. Bunu yapanların çoğunun "Oslo Barışı"ndan sonra doğan gençler olması ise Filistin halkı için ayrıca umut verici bir gelişme sayılıyor. Bu olgu coğrafi olarak birbirinden koparılmış Filistin'in tüm parçaları için geçerlidir.

Doğu Kudüs'te başlayan direnişin Gazze, Batı Şeria, 48 Filistinlileri ve sürgün Filistinlilerin yaşadığı ülkelere uzanması da önemli bir kazanım kabul ediliyor. Filistin halının aynı talepler etrafından aynı anda harekete geçebilmesi umutları güçlendirmiş ve büyük bir coşku yaratmış görünüyor.

Son çatışmayı bu ve benzer olgular üzerinden değerlendiren Filistinliler, Gazze başta olmak üzere toplumda ödenen ağır bedellere rağmen, zafer kazandıklarını kabul ediyor. Filistinlilerin ırkçı-siyonist işgale karşı direnişin önümüzdeki süreçte daha da güçleneceğine olan inançlarının pekiştiği gözleniyor. Bunu sadece direniş örgütlerinin değerlendirmelerinden değil, aydınların, yazarların, gazetecilerin yorumlarından ve daha genel palanda sokaktaki Filistinlilerin tepkilerinden görmek mümkündür.

Güçlü, yıkıcı ama aciz ve ahlaki-insani yönden çökmüş siyonist rejim tablosu ile Filistin halkının artan moral gücü kıyaslandığında, İsrail'in bu savaşı kaybettiği açıkça görünmektedir. Şu günlerde bir kısmı anti-siyonist bir kısmı siyonist olan bazı tanınmış Yahudi şahsiyetlerin "Siyonizm rüyasının çöküşü"nden söz etmeye başlaması tesadüf değil elbette.

Siyonist zulüm ve emperyalistlerin sınırsız desteği

Siyonist İsrail devleti, 10 Mayıs'ta Gazze'yi bombalayarak tırmandırdığı saldırılarını 20 Mayıs gecesindeki ateşkes kararına kadar sürdürdü. TV'lerin canlı olarak verdikleri saldırılarda her gün çok sayıda çocuk ve kadın da dahil onlarca insan evlerinde veya yaşadıkları kentlerin sokaklarında katledildiler. İsrail devleti, Gazze'nin ana sağlık kuruluşu Şifa Hastanesi'ne giden yolları tıkayacak şekilde binaları yerle bir etti. Birleşmiş Milletler'in (BM) açıklamasına göre Gazze Şeridi'nde yaşayan 52 bin Filistinli de evlerini terk etmek zorunda kaldı.

Siyonist İsrail rejimi, işlediği savaş suçlarını dünyadan gizlemek amacıyla, *Associated Press (AP)*, *El Cezire* ve diğer uluslararası medya kuruluşlarının kaldığı 12 katlı binayı da bombaladı. İsrail Hava Kuvvetleri'nin binayı yerle bir etmesinden sonra, bir askeri sözcü, 12 katlı Al Jallaa Kulesi'nin vurulmasından önce bina sahibinin bir saat önce uyarıldığını, binanın boşaltılması için zaman verdiklerini söyleme küstahlığında bulundu. Binada stüdyosu bulunan Katar televizyonu *El Cezire*'nin Genel Müdür Yardımcısı Mostefa Souag, bu savaş suçunun amacının "medyayı susturmak ve Gazze'deki anlatılamaz katliam ve acıyı gizlemek olduğunu" söyledi. *AP* ajansı Başkanı Gary Pruitt, yaptığı açıklamada, saldırıdan dehşete düştüğünü belirtip, "Bugünkü olaylarla dünya, Gazze'de olup bitenler hakkında daha az şey öğrenecek" diyerek, Gazze'nin kör, sağır ve dilsiz edildiğini söylüyordu.

İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu, Gazze'ye hakim olan İslamcı Hamas'ın askeri istihbarat teşkilatının bu binada faaliyet gösterdiğini iddia ederek, gökdelenin bombalanmasını haklı gösterme sahtekarlığına yeltendi. Fakat *Associated Press* Başkanı, gazetecileri herhangi bir riske maruz bırakmamak için bunu kontrol ettiklerini söyleyerek, Hamas'ın varlığına dair hiçbir kanıt olmadığını açıkladı. İsrail ve Filistin topraklarından dünyaya haber geçen 480 muhabirin yer aldığı Yabancı Basın Derneği de (FPA), "İsrail'in binanın Hamas tarafından kullanıldığı iddiasını destekleyecek herhangi bir kanıt sunmadığını not ediyoruz" açıklamasıyla, Netanyahu'yu yalanladı. *Associated Press* Başkanı Pruitt, Gazze Şeridi'nde yeni bir yere yerleştiklerini açıklayarak,

Bölgemizde gerçek barış ve dostluğun yolu, Livorno liman işçileri gibi direnen işçilerin gösterdiği dayanışma ve mücadelenin büyütülmesinden ve zafere ulaştırılmasından geçiyor.

"Haber vermeye devam edeceğiz" dedi.

İsrail ordusunun çok sayıda yerli ve yabancı medya bürosunun bulunduğu binayı bombalamasından sonra BM Genel Sekreteri António Guterres, "derin endişesini" dile getirerek, sivil yerleşim alanlarına ve medya yapılarına yönelik keyfi saldırıların, İsrail ve onun arkasındaki Batı emperyalist bloku için bir anlam ifade etmeyen "uluslararası hukuku" ihlal ettiği uyarısında bulundu. İsraili insan hakları örgütü B'Tselem, İsrail'in savaş suçu işlediğini belirterek, uluslararası toplumu harekete geçmeye çağırdı.

GAZZE ŞERİDİ'NE 20 DAKİKA İÇERİSİNDE 50'DEN FAZLA BOMBA

Kuzey ve doğusunda İsrail, güneyinde Mısır ve doğusunda Akdeniz'in bulunduğu, yaklaşık 41 kilometre uzunluğunda, 10 kilometre genişliğinde bir alana sahip olan Gazze Şeridi'nde 2 milyon kişi yaşıyor. Gazze, dünyada nüfus yoğunluğunun en fazla olduğu yerler arasında sayılıyor.

Gazze'de *BBC*'ye konuşan iki çocuk annesi, Filistinli yardım çalışanı Najla Shawa, "Ölmeye hazırlanıyordum. Bu durumla barışmalıyım. Tanıdığımız insanlar, birlikte çalıştığımız insanlar, sıradan insanlar, meslek sahibi insanlar, gençler, yaşlılar öldürüldü" dedi. Bir başka Gazzeli, Mad Abed Rabbo da Fransız haber ajansı *AFP*'ye yaptığı açıklamada, "Hiç bu boyutlarda hava saldırısı olmamıştı" dedi ve saldırılar sırasında "deh-

şet ve korku" yaşadığını söyledi. Bu insanların böyle konuşmalarına yol açan ise siyonist rejimin bu küçücük yerleşim alanına daha şafak sökmeden, insanlar ve çocuklar uykularındayken bombalarla ölüm saçmasıdır. İsrail'in Gazze Şeridi'ne düzenlediği hava saldırılarından birinde 20 dakika gibi kısa bir zaman zarfında 50'den fazla savaş uçağı kentin üzerine bombalar yağdırdı.

Saldırıdan sonra bir açıklama yapan İsrail Başbakanı Netanyahu, Gazze'ye yönelik saldırıların "sükuneti sağlamak için gerekli olduğu sürece tüm gücüyle devam" edeceğini söyledi. Siyonist rejimin seçimlerden yenilgiyle çıkmış, adı rüşvet ve yolsuzlukla birlikte anılan, mahkemece çıkartılarak hesap vermesi beklenen sefil şefi, pervasızlıkla köpürttüğü milliyetçi-faşist dalgaya tutunarak iktidarda kalmaya, böylelikle aşağılık suçlarından yargılanmasının yolunu tıkamaya çalışıyor. Rüşvet ve yolsuzlukla adı anılan savaş suçlusunu Netanyahu, Batı emperyalist bloğunun Ortadoğu'nun petrol ve doğalgaz yataklarına olan hayati bağımlılığını hesaba katarak başlattığı savaşta, Batı emperyalist bloğunun tam desteğini aldı.

ÇARPITMA, SİYONİST SALDIRGANLIĞIN AMACINI GİZLEMELERİ BAŞLIYOR

Bir insanın yaşamı için damarlarında ki kan ne anlam ifade ediyorsa, kapitalist tekeller için Ortadoğu'nun petrol ve gaz

yatakları aynı şeyi ifade ediyor. Petrol ve doğalgaz yatakları uğruna bölgeyi bölüp parçalayarak savaş alanına çeviren emperyalistler, bu uğurda verdikleri istila ve yağmacı savaşların gerçek amacını gizlemek için bazen "insan hakları", bazen "kadın ve çocuk hakları" ve bazen de "terörizme karşı savaş" ambalajlarını kullanıyorlar. Natenyahu'nun kendi iktidarını güvencelemek de dahil Batı emperyalist bloğunun petrol ve doğalgaz ihtirasları uğruna başlattığı saldırganlığı emperyalist medya tarafından, "İsrail Hamas'ın terörist saldırılarına karşı kendisini savunuyor" şeklinde sunuldu. "Tarafsız" görüntüsü çizmek zorunluluğunu hissettikleri durumda bile haberleri "İsrail ile Hamas arasında saldırılar devam ederken..." girizgahıyla verdiler. Siyonist rejimin tek taraflı olarak başlattığı sömürge savaşını karşılıklı ve eşit güçlerin savaşmış gibi yansıtarak, Siyonizm'in işgal ettiği toprakları genişletme stratejisine dayalı olarak sürdürdüğü istila savaşının gerçek amacının üzerini örtmeye çalıştılar. Uluslararası Kriz Grubu'ndan (ICC) Tarık Baconi'nin işaret ettiği "Ne zaman Gazze biraz fazla güçlense vurulmalı" şeklindeki İsrail stratejisinden de anlaşılacağı gibi, başlatılan savaşın asıl amacı mevcut statükoyu korumak ve her savaş sonrasında olduğu gibi İsrail'in işgal ettiği toprakları genişletilmektir.

Genel Sekreteri'nin "kaygılarını" yinelenmekten öteye gidemeyen BM'nin

Güvenlik Konseyi'ne hakim olan beş daimi üyenin çoğunluğunu elinde tutan Batılı emperyalistler blok halinde davranıyor, BM Genel Kurulu'nda siyonist rejim aleyhinde kararların alınmasını engelliyor veya bu tür kararları veto ederek Siyonizm'e koşulsuz ve sınırsız destek veriyorlar. Bu tutum hiç değişmeden sürüyor.

BM'de yer alan Erdoğan türünden sahte "Filistin dostları" ise genelde içi boş ve hiçbir anlam ve bağlayıcılığı olmayan, daha çok kendi iç kamuoylarına mesaj vermeyi amaçlayan açıklamalar yapıyorlar. Son kertede bu ikiyüzlü sahneden asıl olarak İsrail saldırganlığına "meşru müdafaa" zırhı sağlanarak çıkılıyor.

Batılı emperyalist blok zaten baştan itibaren bu minvalde hareket etti. ABD emperyalizmi adına Joe Biden "İsrail'e füze atan Hamas"ı kınayan açıklama yaptı. AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, Twitter'da "endişeli" olduğunu söyleyerek, "Hamas'ın İsrail'e yaptığı gelişigüzel saldırıları kınıyorum. Tüm taraflardaki siviller korunmalıdır. Şiddet artık sona ermelidir" dedi. Ardından Berlin ve Paris'ten de benzer açıklamalar geldi. Küresel emperyalist politikaların belirlenmesinde önemli bir etkiye sahip olmayan Avusturya'da Federal Başbakanlık binasına, Çekya'da ise Prag Kalesi'nden Avrupa Birliği bayrağı indirilerek yerine İsrail bayrağı asıldı. İş iyice şirazesinden çıkartılarak, kültürler arası savaşların körüklenmesine varıldı.

Almanya Başbakanı Angela Merkel'in sözcüsü Steffen Seibert, Filistin'in "terör saldırılarını" kınayarak, İsrail'in "meşru müdafaa hakkı"nı vurguladı. Paris'teki Elysée Başkanlık Sarayı'ndan yapılan açıklamada Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un Netanyahu'yu aradığı belirtilerek, "[Macron] Şiddetle kınadığı Hamas ve diğer terörist örgütlerden gelen saldırıların kurbanlarına taziyelerini ilettili. İsrail'in kuruluşunun yıldönümünde Cumhurbaşkanı, İsrail'in güvenliğine ve meşru müdafaa hakkına sarsılmaz desteğini vurguladı" açıklaması yapıldı. Fransa İçişleri Bakanı Gérald Darmanin,

15 Mayıs Nakba günü dolayısıyla Paris'te yapılacak olan Filistin halkıyla dayanışma eylemlerini yasakladı.

Yahudi halkına karşı soykırım gibi tarihsel bir suçu omuzlarında taşıyan Alman emperyalizmi, bunun diyetini, mazlum Filistin halkının yurtsuzlaştırılması pahasına siyonist rejimin istila savasına destek vererek ödemeye çalışıyor. Gazze'nin yakılıp yıkıldığı, Filistinlilerin acımasızca katledildiği günler boyunca kurbanla celladın yerini el çabukluğuyla değiştirip, "İsrail'i hedef alan roket terörünü" kınayıp durdu. Alman devleti bununla da yetinmedi. Almanya'da "anti-semitik" eylemlere müsamaha gösterilmeyeceğini, "demokratik hukuk" devletinin tüm gücüyle bunun karşısında durduğunu duyurdu ve Berlin'de 15 Mayıs Nakba yürüyüşlerini yasakladı.

Faşist parti AfD üyelerinin Nazi silahlı kuvvetlerini (Wehrmacht) yücelterek Berlin'deki Holokost Anıtı'na karşı ajitasyon yapmasına karşı sesiz kalanların, yine Neonazilerin AB ve Almanya parlamentolarında bulunmasından rahatsız olmayanların anti-semitizm söylemleri tam bir yüzüzlük ve kepezelik. Bu sahtekarlar sürüsü Ukrayna'da 2014 yılında düzenlenen darbeye suçüstü yakalandılar. O tarihte Dışişleri Bakanı olan şimdiki Almanya Cumhurbaşkanı Frank-Walter Steinmeier, Kiev'deki Alman büyükelçiliğinde faşist Svoboda partisinin adı anti-semitizmle anılan lideri Oleh Tyahnybok ile görüşürken aklına hiç anti-semitizm gelmedi. İş İsrail'in savaş suçlarını ifşa etmeye ve istilacılığını lanetlenmeye gelince birden anti-semitizmi hatırlayıverdi.

Emperyalistler cephesi böyle de Türkiye'deki işbirlikçilerin aşağı kalır yanı olur mu? Filistin'in sahte ve ikiyüzlü "dostlar"ının başında Netanyahu'nun ikizi Erdoğan geliyor. Sarayın Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, "Açık Katılımlı İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) İcra Komitesi Olağanüstü Toplantısı'nda "(Filistin'de) Birlik ve kararlılığımızı gösterme vakti. Ümmet bizden liderlik bekliyor. Türkiye gereken her adımı atmaya hazırdır" diye

salvo atışları yaparken, gerçeklerin unutulduğunu sanıyor. AKP döneminde İsrail ile sıkılaştırılan ekonomik ve askeri ilişkiler bir yana, AKP şefinin yakasında hala siyonist lobilerin taktığı "Yahudi Cesaret Madalyası" var. Keza birçok kez kesin tarihler verip Gazze'de olacağını söyleyen Erdoğan'ın bugüne kadar neden bir kez Gazze'ye gitmediğinin, bu konudaki ABD talimatlarına nasıl kuzu kuzu boyun eğdiğinin kayıtlardan silindiğini varsayıyor.

ÇÖZÜM YOLU ZORLU FAKAT AÇIKTIR!

1948'de İsrail devletinin kurulmasının ardından yüzbinlerce Arap'ın siyonist milisler tarafından katliamlar eşliğinde sınır dışı edilmesinin, yani Nakba'nın (Arapça'da "felaket" anlamına geliyor) yıldönümü vesilesiyle, yasaklara rağmen dünyanın dört bir yanında Filistinlilerle dayanışma gösterileri yapıldı. Dayanışmanın en anlamlısı, İtalya'nın Livorno kentinde, İsrail'e silah ve patlayıcı taşıyan Asiatic Island isimli kargo gemisine yük yüklemeyi reddeden Liman işçilerinden geldi. Keza Gebze'de Filistin direnişiyle yapılan dayanışma eyleminde, İsrail'e üretim yapılan fabrikalarda çalışan işçilere çarkları durdurma çağrısı yapıldı. Sinbo ve SML'in direnişçi işçileri de yayınladıkları dayanışma mesajlarında sınıf kardeşlerine üretimi durdurma çağrısı yaptılar. Metal işçileri Birliği (MİB) işçilerle çektiği bir videoyu Facebook sayfasından paylaşarak benzer çağrıda bulundu.

Yahudi düşmanlığı üzerine kurulu dinci-gerici akımların, Filistin halkının sorunlarına dair işçilerin önerdiği çözümlere benzer hiçbir çözümleri yoktur. Her durumda bölge ve dünya gericiliğinin kanatları altına sığınarak emekçi halklar arasındaki ön yargıları körükleyenler, bölge halklarının anti-emperyalist temelde halkların eşit haklara sahip olacağı bir dünya vadetme programlarından yoksundurlar. Bölgemizde gerçek barış ve dostluğun yolu, Livorno liman işçileri gibi direnen işçilerin gösterdiği dayanışma ve mücadelenin büyütülmesinden ve zafere ulaştırılmasından geçiyor.

Kolombiya'da "sağlık reformu" tasarısı geri çekildi

Kolombiya'da Iván Duque hükümetinin neoliberal saldırılarına karşı 28 Nisan'dan beri eylem ve grevler sürüyor. Yoksul halkı daha da yoksullaştıracak olan vergi reformu yasası sendikaların ilan ettiği Ulusal Grev sonrası geri çekilmişti. Ardından hazine bakanı ve daha sonra da dışişleri bakanı, Cumhurbaşkanı Ivan Duque'nin kabinesinden istifa etmişti.

Ancak eylemler hükümetin tüm neoliberal saldırılarına karşı pek çok kentte devam etti. Polis terörüne rağmen devam eden eylemler sonuç getirdi. Iván Duque hükümetinin neoliberal sağlık politikalarını içeren yasa tasarısı 22 günü aşan direnişin ardından Temsilciler Meclisi ve Senato tarafından reddedildi.

"YAŞASIN DİRENİŞİ!"

Oylamanın ardından birçok isimden de kutlama mesajları geldi. Senatör Victoria Sandino, sosyal medya hesabından bir açıklama yaparak "Sağlık reformu reddedildi. Toplumsal hareketlilik iyidir. Yaşasın direniş!" mesajını paylaştı.

Kolombiya'daki azınlık halklarının temsilcisi Jhon Arley Murillo Benítez ise yaptığı açıklamada Iván Duque hükümetinin getirdiği sağlık reformunun azınlık halkları dışladığını, onları görmezden geldiğini belirtti. Bu arada Kongre'nin alt kanadı olan Temsilciler Meclisi, Ulusal Grev çerçevesindeki gösteriler sırasında polis şiddetiyle ilgili şikayetleri yanıtlamak üzere Savunma Bakanı Diego Molano aleyhine gensoru önergesinin tartışılmasını onayladı. Tartışma 25 Mayıs'ta yapılacak. Kolombiya'da polis güçleri işçileri değil savunma bakanlığına bağlı.

Yerel basına göre, Temsilciler Meclisi üyelerinin, argümanları dinledikten sonra Molano'nun görevde kalıp kalmayacağını oylamak için on günlük bir süreleri olacak.

Emperyalizmin Alman solu içindeki Truva atı: “Antideutsche”

S. Taylan Özgür

Filistin halkının günlerdir yaşadığı zulümlere rağmen, Alman solu içinde bu konu hakkında başka bir ülkedeki solla karşılaşılamayacak türden akıl almaz ve sol payına utanç verici tartışmalar yürütülüyor. Birçok yerde bir tartışmadan bile söz edilemez, çünkü antisemitizmle (Yahudi düşmanlığı) suçlanma korkusu, belli örgütlerin ve bireylerin oportünizmini açığa çıkararak, onların enternasyonalist dayanışmayı kurban etmelerine yol açıyor. Bu korkuyu yaratan faktör, Alman burjuva medyasının yanı sıra özellikle sol hareket içinde yuvalanan “Antideutsche” (Anti-Alman) akımıdır.

ANTIDEUTSCHE’LERİN OLUŞUMU VE ÇİZGİSİ

Antideutsche akımı 1989-90 yıllarında, yani Berlin duvarının yıkılışı ve Almanya’nın yeniden birleşmesinden sonra, “Radikale Linke” (Radikal Sol) isimli küçük-burjuva hareketi içinde şekillenmeye başlar. Yeniden güçlenen Alman milliyetçiliğinin tekrar imha savaşları yaratmaması için, “Almanya - bir daha asla!” şiarını öne çıkararak, Almanya’nın feshedilmesini talep ederler. Örneğin 1945’te İngiliz ordusunun yoğun bombardımanı altında kalan Dresden kentinin tekrar bombalanması istenir. Öbür taraftan, “İslami ülkeler tarafından kuşatılmış ve Yahudi halkın tek sığınabildiği İsrail’i” savunmaya başlarlar. İdeolojik çürüme açısından İkinci Körfez Savaşı büyük bir rol oynar. Irak’ın İsrail’e saldırısından sonra, İsrail’in müttefiki olan ABD’yi açıkça desteklemeleriyle, “anti-emperyalizm”den 180 derecelik tam bir dönüş yaparlar. Böylece, İslami devletler yerine artık Batı’nın “demokrasisini” tercih ettikleri için, ABD gibi emperyalist devletlerin Ortadoğu’ya doğrudan müdahale etmesi gerektiğini vurgularlar.

Bugün Antideutsche’ler daha heterojen bir akımdır. Hem solcu geçinip antifaşist hareket içinde örgütlenenler, hem de Müslüman/Arap düşmanlığından veya ABD yanlısı olmasından dolayı sağa daha da yaklaşmış olan, artık sol kelimesini de nadir kullananlar vardır. Birçoğu Yeşiller ve Sol Parti (Die Linke) içinde de çalışma yürütmektedir. Akımın çeşitli fraksiyonlarını birleştiren özellikler ise kayıtsız şartsız İsrail dayanışması, enternasyonalizm yerine “anti-nasyonalizm” ile dev-

rimci ve komünist yapılar gibi “otoriter” örgütlenmelere karşı tutumdur. Kendi bakışlarına göre Alman solu iki temel cepheye bölünüyor: İsrail’le dayanışmada bulunan “gerçek anti-faşistler” ve “anti-emperyalistler”. Anti-emperyalizm ise gerici ve mahkum edilmesi gereken bir duruş olarak sunuluyor. İsrail devletini ve Siyonizm’i eleştiren herkes (Yahudiler de dahil) “antisemitist”, Marksist-Leninist örgütler “otoriter ve diktatörce”, anti-nasyonal olmayanlar da “milliyetçiliğin destekçileri” diye suçlanıyor.

EMPERYALİST DEVLETLE SOLA KARŞI İŞBİRLİĞİ

Tamamen Almanya’ya özgü bir fenomen olan Antideutsche’ler, başka ülkelerin solcuları bir yana, ilerici düşünceye sahip insanlara anlatıldığında bile büyük bir şaşkınlık yaratıyor. Fakat diğer ülkelerde Antideutsch düşüncelerin reddi doğal ve kolay olsa da Alman solunun büyük bir kısmında pek kolay görünmüyor. Bu tutarsızlığın arkasında Antideutsche akımının politik etkisi ve Alman tarihinin en karanlık dönemi olan Hitler faşizminin toplumsal psikolojik etkisi var.

İşlediği büyük suçun “tarihi sorumluluğunu” üstlenerek, artık Yahudi halkın “sadık müttefiki” olma görevini öne süren Alman devleti, özellikle Amerika’da ki 11 Eylül 2001 saldırılarından itibaren Antideutsche’lerin öncülerini entegre etmeye başlar. Bu akımı savunanlar, orta sınıf ailelerin eğitilmiş çocukları olarak, çabucak burjuva partilerinde, kültür-sanat camiasında ve burjuva basınında kariyer yaparlar. Aynı zamanda sol hareketi bölen otonomcu gruplarda, sendikalarda, vakıflarda ve düşünce kuruluşlarında örgütlenirler. Kendi dernekleri, vakıfları ve diğer örgütleri Alman hükümetinin kurduğu antisemitizm komitelerine dahil edilir ve ülke çapında bakanlıklar tarafından maddi anlamda desteklenir. Ayrıca Alman ve İsrail gizli istihbarat örgütleriyle de dolaylı ve dolaysız bağları olduğu

kanıtlanmıştır.

Antideutsche’lar, bu tür etki alanlarını ve ilişkilerini kullanarak, belli konular ve sorunlarda toplumsal tartışmanın gidişini etkileyebiliyor ve tepki korkusundan geçilmesi zor sınırlar koyabiliyorlar. Hedef her zaman faşizm ve Nazilere karşı antifaşist mücadele görünse de gerçekte anti-emperyalist sol ve en başta da devrimci hareketin zayıflamasını hedefliyorlar. Kullandıkları en güçlü ve çok yönlü retorik silah antisemitizm ithamıdır. Medyanın toplamda bir avuç insanın elinde olduğunu, yukarıdakilerin alttakileri ezdiklerini veya büyük bankaların gücünü dile getiren kişilere anında antisemitist diye saldırıyorlar. Onlara göre, kapitalizmin eleştirisinin her zaman soyut ve bireyleri kastetmeden yapılması gerekir. Zira “yukarıdakiler”, “bir avuç insan” ve “bankacılar” gibi ifadeleri, Hitler faşizmi döneminde Yahudiler hakkında yayılan komplo teorileriyle eşit kılıyorlar. Aynı susturma yöntemini Filistin-İsrail sorununda, anti-Siyonizm’i antisemitizmle kıyaslayarak kullanırlar. Sonuç olarak, 60’lı-70’lı yıllardan itibaren tüm dünyada dayanışmaya konu edilen Filistin halkının kurtuluş mücadelesi, bugün “Ortadoğu sorunu tartışmasına girmek istemiyoruz, zaten oradaki sorunu buradan çözemeyiz” gibi kaçışlarla, sol örgütlerin gündeminden silinebiliyor. İsrail yanlıları ise bu sırada kendi ırkçı-siyonist davalarına tutarlı bir şekilde sahip çıkıyorlar.

FİLİSTİN DİRENİŞİNİ SAHİPLENMEK DEVRİMCİLERİN GÖREVIDİR

Almanya’daki antisemitizm kavramının istismarı, bugünlerde bile Alman solun bir kısmını sessizliğe zorlayıp diz çöktürebiliyor. Sıradan ilerici dernekler bile Filistin halkının yanında olduğunu rahat açıklarken, reformist solcuların birçoğu oportünizmin bataklığına giriyorlar. Bu iflasa, Filistin’den yana olmanın kolay olduğu Türkiye’de iyi bir tutum sergileyen

EMEP’in Avrupa’daki kitle örgütü DİDF de dahil. Bu tür çevrelerin ezici çoğunluğu, yarı gönüllü açıklamalarında da, on yıllarca terör estiren siyonist İsrail rejimini Hamas ile aynı kefeye koymak gibi tutumlarla da enternasyonalist ve anti-emperyalist bakış açısını çoktan geride bıraktıklarını gösteriyorlar. Yarım ya da tamamen tarafsız bir tutumun alınması, söz konusu çevrelerin çoğu zaman kendi politik ilişkilerini ve ittifaklarını zedeleme korkusundan da kaynaklanıyor. Böyle tutumlar, burjuva partileriyle, bakanlıklar ve sendikalarla yoğun işbirliği yürütenlerde ayrıca güçlüdür.

Bunların haricinde, kendilerine tarafsız diyen, fakat Filistin’de çocukların katledildiği sırada sadece sinagog saldırılarına karşı sokağa çıkanlar var. Kendileri bu akımın görüşlerine mesafeli olduklarını açıklasalar da fiilen Antideutsche’lerin propagandasına güç katmış oluyorlar. Böylece, şu an Filistin’le dayanışma eylemlerini gericilikle boğmaya çalışan Türk faşistlerin, dinci gericilerin ve Yahudi düşmanlarının etkisizleştirilmesi, eylemlere katılan tutarlı solcular ve ilericilere zor bir görev olarak düşüyor.

Antideutsche akımı sayıca çok güçlü olmasa da Alman devletinin yardımı ve sağladığı imkanlarla yayabildiği görüşlerle, sol hareketin belli kesimlerinde önemli bir nüfuza sahip. Bugün varlık nedeninin, Siyonizm’in çıkarlarını sol içine taşıyıp solu bölmek olduğu apaçıktır. Başka bir deyişle, kapitalist sistemin ayakta kalması ve Batı emperyalizminin hedefine ulaşmasıdır temel amaç. Bu akımı, daha doğrusu solun içindeki siyonist etkiyi kırmak ve oportünizmi deşifre etmek için, Almanya’da ilericilerin, tutarlı solcuların ve devrimcilerin özellikle bu zamanlarda daha güçlü ittifaklar kurması lazım. Bu kesimler ancak güç birliğiyle eylemlerdeki gericiliği püskürtebilir, anti-emperyalistlere layık başarılı protestolar düzenleyebilir ve yanı sıra, kararsız kalan solcu örgütlere yeniden cesaret verebilirler. Antideutsch görüşlerine karşı mücadeleyi sadece eylemlerde değil, iş yerlerinde, üniversitelerde ve sosyal medyada da sürdürmek gerekmektedir. Küçük-burjuvazinin soldaki etkisini ise ancak örgütlü ve devrimcileşmiş işçi sınıfı tamamen ortadan kaldıracaktır.

Yunanistan işçi sınıfı:

“21. yüzyılın kölesi olmayacağız!”

Eylem Günes

Emperyalist kapitalist sistem uzun süredir çok yönlü bir krizle boğuşuyor. Son bir yılı aşkın süredir tüm dünyayı pençesine alan koronavirüs salgını sistemin krizini daha da derinleştirdi. Krizden çıkış yolları arayan sermaye iktidarları krizin yükünü her fırsatta işçi sınıfı ve emekçilerin üzerine yıkan politikaları hayata geçirmeye çalışıyor, emekçilerin kazanımlarını, temel hak ve özgürlükleri gasp etmeye yöneliyorlar.

Fransa’da son dört yıldır işçi sınıfının kazanımlarına ve haklarına karşı sermaye rejiminin sürdürdüğü saldırılarda kısım başarı kazanmasının ardından, benzeri bir saldırı bu kez Yunanistan işçi ve emekçilerine dayatılıyor.

Fransa Cumhurbaşkanı Macron’un tüm protestolara rağmen kabul ettirdiği saldırı yasasının adeta kopyası olan yeni iş kanunu tasarısı Yunanistan’ın sağcı Yeni Demokrasi (ND) hükümeti tarafından geçtiğimiz çarşamba günü parlamentoya sunuldu. Taslağın haziran ayında geçmesi planlanıyor.

Yunanistan sermayesinin desteği ile Temmuz 2019’da başa geçen ve ülkeyi kontrol altına alan sağcı Kiriakos Miçotakis’in Yeni Demokrasi hükümeti katı bir neoliberal yasa ile işgücü piyasasının yatırımcılar ve girişimciler lehine kuralılaştırılmasını teşvik etmek istiyor. Miçotakis’in politikaları Avrupa Birliği emperyalistleri ve Macron tarafından ilgiyle izleniyor.

Yıllardır süren kemer sıkma politikaları ile geleceğe yönelik belirsizlik, işsizlik tehdidi ve gelecek korkusu ile yaşamak zorunda bırakılan işçi ve emekçiler, gençlik kitleleri, salgın nedeniyle işini kaybetme riski ve yoğun bir sömürüye maruz kaldıkları bu süreçte kendilerine dayatılan sınıf düşmanı kanun taslağına karşı sessiz kalmadılar, tepkilerini sürdüreceklerini gösterdiler.

Yunanistan işçi sınıfı Mayıs ayında iki gün arayla iki kez greve gitti. İlk grev 4 Mayıs’ta, Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) tarafından gerçekleştirildi. Demiryollarında bölgesel ve uzun mesafe trafiği tamamen durdu. İkinci grev ise iki gün sonra, 6 Mayıs’ta gerçekleşti. Greve Atina’da özel sektörde çalışan işçileri temsil eden Atina İşçi Merkezi tarafından desteklenen Kamu Çalışanları Sendikası (ADEDY) çağrı yap-

ti. Atina metrosu, trolleybüsler ve tramvaylar durdu, adalara giden feribotlar çalışmadı. Kamu çalışanlarının yanı sıra, taşımacılık sektöründe çalışanların da 24 saat greve gitmesi hayatı durma noktasına getirdi. Devlet televizyonu ER-T’deki gazeteciler de protestolara katıldılar. On binlerce işçi ve emekçinin katıldığı kitle gösteriler düzenlendi.

Grevlerin merkezinde çalışanların en temel haklarına saldırı anlamına gelen sınıf düşmanı yeni iş kanunu tasarısı vardı.

YENİ İŞ KANUNU TASARISI NEYİ İÇERİYOR?

Sermaye hükümetinin hazırladığı yeni iş kanunu tasarısı ile sekiz saatlik iş günü, 5 günlük çalışma haftası, grev hakkı hedef alınıyor.

2011 yılında, sosyal demokrat PASOK hükümeti toplu sözleşmenin bir parçası olarak işyerlerinde çalışma gününün 10 saate kadar uzatılmasına izin veren bir yasayı kabul etmişti. 10 saatlik kuralı Alpha Bank, telekomünikasyon şirketi OTE, sigara üreticisi Papastratos ve içecek üreticisi Ivi gibi kapitalist şirketler uyguluyordu.

Yeni kanun tasarısının kabul edilmesi durumunda sekiz saatlik işgününün kaldırılması artık hem sendikanın örgütlü olduğu hem de sendikanın olmadığı fabrika ve işletmelerde bireysel “anlaşmalar” yoluyla işçilere dayatılabilecek. Günlük çalışma saatlerinin sekizden 10-12 saate çıkarılması, fazla mesai ücreti ödenmeden ve toplu iş sözleşmesi gerekmeden kolaylaştırılacak. Böylece kapitalistler, çalışanlarını bir günde 10 saate kadar çalıştırılabilme veya ertesi gün daha az çalıştırma olanağına sahip olacaklar. Yeni kanun tasarısına göre kapitalistler işçiye daha yüksek olan fazla mesai ücretini ödemek yerine, işçinin

fazla mesai süresini izin olarak kullanmasına izin verebilecek. Buna ilişkin düzenlemelerle kapitalistlerin cebine daha fazla kâr akışı sağlanmış olacak.

Yeni kanun tasarısıyla 5 günlük çalışma haftasının ve toplu sözleşmelerin kaldırılması da planlanıyor. Böylece pazar günü çalışan sektörlerin sayısı artırlacak ve daha az ücretle daha fazla mesai olanaklı hale getirilecek. Bu sömürüyü kolaylaştırmak için yeni düzenlemeler getirilecek: Yasal olarak izin verilen fazla mesai sınırının yükseltilmesinin önü açılacak. Şimdiye değin imalat sanayinde yılda 96 saat ve diğer tüm sektörlerde 120 saat fazla mesai yapılabiliyordu. Bu sınırın tüm şirketler için yılda 150 saate çıkarılması planlanıyor.

Ayrıca grev hakkına kısıtlamalar getirilmesi de planlanıyor. Atina Metrosu gibi, tüm kamu hizmeti veren işletmelerde, sınıfın iş bırakma ve durdurma gibi eylemlerinde yüzde 33’lük bir “garantili asgari hizmet” sağlanması gerektiği de düzenlemede yer alıyor.

GÜNEY AVRUPA’DA UCUZ İŞGÜCÜ VE YOĞUN SÖMÜRÜNÜN LABORATUVARI

Atina’nın emekli ekonomi-politik profesörü Savas Robolis, yeni iş kanunu tasarısını “Güney Avrupa’yı yeniden bir laboratuvar yapma girişimi” olarak tanımlıyor.

Büyük ölçüde turizm sektörüne bağımlı olan Yunanistan ekonomisi 2020’de yüzde 10 küçülme yaşadı. Aynı dönemde, ulusal borç GSYH’nin yüzde 205,6’sına (Euro bölgesinde en yüksek oran) yükseldi. Bu, 2014 yılında Yunanistan’ın borç krizinin en yüksek olduğu süreçten yüzde 25 daha fazla.

AB, pandemiden sonraki dönem için üye ülkelere yedi yıllık bir dönem için fon sağlıyor, ancak bu fon kemer sıkma

önlemleriyle bağlantılı olarak veriliyor. Yunanistan’ın da AB ekonomik fonundan önümüzdeki altı yıl içinde 31 milyar euro alması bekleniyor ve bu para, toplam 57 milyar euroyu kapsayan “Yunanistan 2.0” yatırım programının bir parçası olarak ve kemer sıkma önlemlerine bağlı olarak veriliyor. Yeni iş kanunu tasarısını da bu bağlamda ele almak gerekiyor.

2008-2009 yıllarında yaşanan küresel mali krizden sonra, AB emperyalistleri ve Uluslararası Para Fonu (IMF) Yunanistan sermaye hükümetine kemer sıkma politikalarını uygulamayı dikte etmişti. Ülke emperyalistlerin bir laboratuvarına dönüştürülmüş, işçi sınıfı ve emekçiler, gençlik acımasız kemer sıkma saldırılarına maruz kalmış, çığ gibi büyüyen işsizlik, geleceksizlik, derin bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edilmişti. AB emperyalistlerinin kemer sıkma politikalarının uygulanması sol bir partinin iktidarda olduğu dönemde de sürmüştü.

Yunanistan işçi sınıfı kendilerine dayatılan bu ağır sömürü ve vahşi kapitalizm koşullarında, emperyalist AB ve IMF’nin dayattığı kemer sıkma politikalarına karşı son 10 yılda sayısız kez genel greve gitti. Ancak işçi sınıfının mücadele kararlılığı ve dinamizmi sendika bürokrasisi ve SYRIZA gibi hayal tacirlerinin sınırlarını aşamadı. Bir döneme damgasını vuran sınıf hareketi dalgasına yaslanarak “iktidar” olan sahte sol, hareketi sadece düzen sınırları içinde tutmakla kalmadı, sınıf ve emekçi kitlelerde hayal kırıklığı ve umutsuzluğa yol açarak sağın yükselişinin zeminini döşedi. Düzen sınırları içinde kalan sınıf ve kitle hareketi ise, sınıftan gelen yıkıcı enerjisini düzenin temellerini yıkmaya yöneltilmedi, yöneltemezdi.

Sermayeye hizmette kusur etmeyen Miçotakis ve partisi işçi sınıfının kazanımlarına saldırıyor, işçi hareketinin en önemli kazanımlarından olan sekiz saatlik işgünü gasp etmeye hazırlanıyor. Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri geçmişte olduğu gibi bugün de sermaye iktidarının sınıf düşmanı politikalarına karşı üretimden gelen güçlerini kullanarak karşı çıkıyor, mücadeleden geri adım atmıyorlar.

Yunanistan sınıf hareketinin dün olduğu gibi bugün de en önemli handikabı önderlik boşluğudur. Yunan işçi ve emekçilerini örgütleyecek, onları devrimci bir mecrada düzenin temellerine yöneltecek gerçek bir sınıf partisinin olmadığı koşullarda hareketin ulaşabileceği sınırlar bellidir. Gerçek bir sınıf partisinde örgütlenmiş, mücadelelerle sınanmış, deneyimler biriktirmiş bir işçi sınıfı ve onun partisi sermaye iktidarının temellerinden yıkacaktır ve Yunanistan işçi sınıfı o zaman gerçek anlamda “21. yüzyılın kölesi” olmaktan nihai olarak kurtulacaktır.

“Defender-Europe 2021” tatbikatı ve emperyalist rekabet

Kapitalist sistemin yapısal krizinin bir sonucu olarak emperyalistler arası hegemonya bunalımı yeni gelişmelerle giderek daha da ağırlaşmaktadır. Hegemon konumunu eskisi gibi sürdüremez duruma düşen fakat her şeye rağmen halen de en güçlü emperyalist devlet olan ABD emperyalizmi, üstünlüklerine dayanarak hegemonyasını restore etmek istiyor. Bu saldırganlığın da bir sonucu olarak dünya çapında politik ve askeri gerilimler giderek sertleşiyor. Küresel ölçekte güç kullanılmasının giderek artmasında NATO ve ABD belirleyici bir rol oynuyor.

Defender-Europe 2021 tatbikatı da emperyalist rekabetin bir parçasıdır. Bu tatbikat, geçen yıl planlanan ve 20 binden fazla ABD askerinin Avrupa'ya yerleştirileceğini ön gören “Avrupa Savunması” tatbikatının bir çeşidi, dahası devamıdır. Söz konusu plan korona salgını nedeniyle iptal edilmişti.

Bu yılın mart ayından beri hazırlıkları yapılan, geniş çaplı Defender-Europe 2021 askeri tatbikatı mayıs ayının ilk haftasında başladı. II. Dünya Savaşı'ndan bu yana yapılan en büyük askeri tatbikatlardan biri olan Defender-Europe 2021, Haziran ayının ortalarına kadar devam edecek. Tatbikatta ABD, NATO ve ortakları dahil 26 farklı ülkeden 28 bin asker görev alıyor. “Kuvvetlerimizi krize yanıt vermeye ve gerekirse büyük çaplı savaş operasyonları yapmaya hazırlıyoruz” diyen Pentagon sözcüsü Kirby, tatbikatın birbiriyle bağlantılı birkaç çok uluslu tatbikatı kapsadığını ifade etti.

Mayıs ve haziran aylarında NATO ülkeleri ve ortakları Avrupa'da adları birbirine benzeyen Defender-Europe 21 ve “Steadfast Defender 2021” askeri tatbikatlar yapıyorlar. Bunlar ABD Ordusu tarafından organize ediliyorlar. Bu iki tatbikatın birbirini dışlamadığı, aksine birbirini tamamladıkları NATO tarafından açıklandı. NATO sözcüsü Oana Lungescu, çifte tatbikat hakkında konuşurken, “Baltık ve Karadeniz bölgeleri ittifak için stratejik öneme sahiptir” dedi. NATO, Steadfast Defender 2021 tatbikatlarını mayıs ayı sonunda gerçekleştirecek. Tatbikat, Atlantik, Avrupa ve Karadeniz olmak üzere üç bölümden oluşacak. Atlantik'te, İngiliz uçak gemisi de dahil olmak üzere yaklaşık 5 bin asker ve 20 geminin yanı sıra F-35 de dahil olmak üzere 40 uçağı

içercek tatbikatlar için planlamalar yapılıyor. İkinci bölüm Almanya'da geçiyor ve görevi Avrupa'daki sınırlar arasında hızlı bir şekilde birliklerin transferini sağlamayı oluşturuyor. Bu amaçla NATO Ortak Destek ve Yetkilendirme Komutanlığının kurulduğu bildiriliyor. Steadfast Defender 2021'in üçüncü bölümü ise Karadeniz bölgesinde gerçekleşecek.

ABD'nin dünya liderliği mücadelesinde hedef aldığı iki ana düşmanı var: Rusya ve Çin. Dolayısıyla Defender-Europe 2021 tatbikatıyla Rusya'ya karşı konuşlanma uygulanırken, ABD kuvvetleri aynı anda “Pasifik Savunması” tatbikatının bir parçası olarak Asya'daki müttefikleriyle Çin'e karşı konuşlanmayı deniyor. ABD Hava ve Deniz Kuvvetlerinin yanı sıra, Japon Hava Öz Savunma Kuvvetleri ve Avustralya Hava Kuvvetleri, hem Rusya'ya hem de Çin'e yönelik Defender Pacific tatbikatlarında yer alıyorlar. Ocak ayında ABD Ordusu, Rusya'nın kuzeyde kuşatılmasını desteklemek için “Arktik Çok Alanlı Görev Gücü”nün kurulduğunu duyurdu. Bu yıl Japonya, Avustralya, Hindistan ve ABD'den oluşan yarı askeri bir ittifak olan ve Çin'e ve aynı zamanda Rusya'ya yönelik olan “Quad” başlatıldı.

RUSYA'YI KUŞATMA STRATEJİSİ OLARAK “DEFENDER-EUROPE 2021”

ABD, NATO ve ortakları Rusya'yı kuşatma ve ona boyun eğdirme çabalarını aralıksız olarak sürdürüyorlar. Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Pakti'nin dağılmasından bu yana NATO'nun, nüfuzunu

Doğu Avrupa'nın büyük bir kısmına doğru genişletmesi de bunun bir sonucudur. Şu anda “Defender 2021” NATO askeri tatbikatı da Avrupa'da yapılıyor. Hem NATO, hem de ABD Savunma Bakanlığı tatbikatların, “saldırganlığı caydırmanın yanı sıra çatışmayı önlemeye ve barışı korumaya” hizmet ettiğini yüzüstüce vurgulamakta, Rusya'nın ise saldırgan politikalar izlediğini iddia etmektedirler. Örneğin Bilim ve Politika Vakfı (SWP) diyor ki, “2014'te Kırım'ın Rusya tarafından ilhakından ve Rusya'nın Donbass ve Suriye'ye müdahalesinden bu yana, Avrupa'da saldırgan bir Rus politikasına ilişkin endişeler arttı. Buna cevaben NATO ülkeleri toplu savunma konusunu yine planlarının merkezine koydu.”

Dolayısıyla ABD, NATO ve ortaklarının Rusya'ya karşı yürüttüğü her askeri veya “diplomatik” adım, istisnasız olarak Rusya'yı saldırgan olarak gösteren bir medya kampanyasıyla birlikte yürütülüyor. ABD ve NATO'nun tüm saldırgan ve güç kullanma icraatları ise istisnasız biçimde “barış, insan hakları ve demokrasi” olarak sunuluyor.

Barış üzerine riyakarca söylemler bir yana, şimdiki tatbikat da Rusya'yı kuşatmak ve Batı ittifakını Rusya ile olası bir askeri çatışmaya hazırlamak amacı taşımaktadır. Geçen yıl ABD ve müttefikleri Baltık bölgesine odaklandılar. Atlantik boyunca yeniden yerleştirilen ABD birlikleri, Kuzey ve doğu Almanya üzerinden Polonya ve Baltık devletlerine yerleştiler. Bu yılki “Defender Europe” tatbikatının

odak noktası ise Güneydoğu Avrupa ve Karadeniz bölgesidir.

ABD Silahlı Kuvvetleri, Alman limanlarını, havalimanlarını ve askeri eğitim alanlarını kullanacaklarını, Almanya ve Baltık devletlerinde kimi tatbikatlar yapılacağını duyurdu. ABD birliklerinin limanlar aracılığıyla Avrupa'ya konuşlandırıldığı beş ülkeden dördü Slovenya, Hırvatistan, Arnavutluk ve Yunanistan'dır. ABD kuvvetlerinin kullanmak istediği havalimanlarının ve askeri eğitim alanlarının üçte ikisi de Güneydoğu Avrupa'da bulunuyor. Senaryo, öncelikle Akdeniz'den Balkanlar üzerinden Ukrayna ve Karadeniz'e doğru askeri hareketleri genişletmektir.

Rusya ile çatışmanın tırmandığı 2014 yılından bu yana, NATO öncelikle Baltık Denizi bölgesindeki askeri pozisyonlarını genişletmeye odaklanmıştı. Askeri birlikleri Estonya, Letonya, Litvanya ve Polonya'da konuşlandırdılar. 2020'de, salgına rağmen dört NATO “savaş grubunun” üç düzine savaş tatbikatı gerçekleştirdiği söyleniyor. Bu arada, askeri ittifak Karadeniz'deki faaliyetlerini de genişletmeye başladı. Bükreş'in batısında, Romanya'nın Craiova kentinde çok uluslu bir tugay bulunuyor. İttifak, Karadeniz'deki deniz tatbikatlarını güçlendiriyor. NATO bilgilerine göre, üye devletlerin savaş gemileri artık yılın önemli bir bölümünde burada faaliyet gösteriyor.

Tüm bu gelişmelerde “ev sahibi ülke” olarak Almanya merkezi bir rol oynuyor. Silahlı Kuvvetler Üs Komutanlığı (KdoS-

KB) sözcüsü, bu gerçeği, *“Almanya’nın Avrupa’nın kalbindeki jeostratejik konumu nedeniyle, Federal Cumhuriyet düzenli olarak bir transit ülke ve müttefik ortaklarımızın askeri naklieleri ve hareketleri için bir merkezdir”* biçiminde özetledi.

Geçen yılki, “Defender 2020”, ABD ve NATO savaş makinesini Almanya, Polonya ve Baltık Devletleri üzerinden Rusya’ya doğru seferber etmeye hizmet etti. Defender 2021 şimdi Rusya’yı güneyden ve Karadeniz’den kuşatmayı deniyor. ABD Ordusu Avrupa ve Afrika Komutanlığı’ndan General Christopher Cavoli’ye göre hedef, *“stratejik açıdan önemli Balkan ve Karadeniz bölgesindeki müttefiklerimizin ortaklarıyla birlikte yeteneklerimizi geliştirmek”* tir. Defender-Europe 2021 ile ilgili bir ABD’li yetkili *“(Tatbikat) Kuzey Avrupa, Kafkaslar, Ukrayna ve Afrika’daki yeteneklerimizi korurken, Batı Balkanlar ve Karadeniz bölgesinde stratejik bir güvenlik ortağı olma yeteneğimizi gösteriyor”* demektedir.

Tüm bunlar, Rusya karşısında stratejik üstünlüğün nasıl elde edilebileceğini anlatıyor. Bunlara mart ayındaki gelişmeler de eklenmelidir. Mart ayında Washington, sonradan geri çekse de resmen Türkiye’den iki ABD savaş gemisinin Boğaz’dan Karadeniz’e geçmesine izin vermesini istedi. Rusya ise, Ukrayna sınırına asker yığdı. Biden Putin’ne “katil” dedi. Diplomatik ilişkilerdeki sürekli bozulmaya paralel olarak askeri gerilimler arttı. Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Ryabkov, *“ABD’yi Kırım’dan ve Karadeniz kıyımızdan uzak durmalarının daha iyi olacağı konusunda uyarıyoruz. Kendi iyilikleri için olacak”* açıklaması yaptı. Ukrayna krizi bağlamında Rusya, güvenlik sorununu daha da dikkate almak yoluna gittiğini açıkladı. Avrupa Birliği ve NATO üyesi olmayı hedefleyen bir Ukrayna, Rusya için bir tehdit olarak görülüyor.

Almanya’nın yeniden birleşmesi sü-

recinde Gorbaçov’a NATO’yu Rusya sınırlarına doğru genişletmeme sözünün verildiği iddia edilmisti. Erken bir tarihte bunun boş bir vaat olduğu görüldü. 1990’larda, Sovyetler Birliği’nin dağılmasının ardından, Baltık ülkeleri ve Rusya’nın AB ile sınırındaki tüm devletler NATO üyesi oldular. Bu nedenle Ukrayna’nın NATO’ya olası bir katılımı, özellikle Sivastopol’daki Rus deniz üssü nedeniyle Rusya’nın güvenlik çıkarlarını etkiliyor.

Biden yönetimi, Rusya ve Çin ile Trump ve Obama yönetimlerinin daha önce yaşadığı sert çatışma çizgisini takip ediyor. ABD dış politikasının güncel eksenine ne yapıp edip Rusya’ya boyun eğdirmek, Çin’in yeni bir süper güç haline gelmesini önlemektir. Pek çok ekonomi uzmanı, Çin’i en büyük küresel ekonomik güç ve dolayısıyla ABD’nin rakibi olarak görüyor. Genel kanı, yirmi yıldan daha kısa bir süre içinde Çin’in ABD’yi ekonomik olarak geride bırakacağı ve aynı zamanda ABD’nin küresel liderlik rolünü sorgulayacağı yönündedir. Bu nedenle Çin, ABD’nin gerçek rakibidir. Fakat emperyalist sistem bünyesinde yeni gruplaşma ve kurumsallaşma eğilimlerinin güç kazanması da bir başka temel olgu olarak kaydedilmelidir. ABD ve NATO’nun izlediği politika bir yandan Çin-Rusya ilişkilerini pekiştirirken, öte yandan da AB’nin hakim güçlerinde ABD ile ilişkilerin sorgulanmasına yol açmaktadır.

Kapitalist-emperyalist barbarlığın egemenliği altında emekçi kitleler ve mazlum halklar büyük sosyal acılar ve yıkımlar yaşamaktadırlar. Bunu, giderek ağırlaşan emperyalist hegemonya mücadelesinin ve saldırganlığın, artan bölgesel savaşların faturası tamamlamaktadır. İnsanlığı bekleyen ve uygarlığı felakete sürükleyen yeni bir emperyalist savaş tehlikesi bir tehdit olarak insanlığın önünde durmaktadır.

55 milyon kişi kendi ülkesinde mülteci

Savaşlar, çatışmalar, doğal afetler ve ekonomik sebeplerden dolayı kendi ülkesinde kaçanların sayısı her geçen gün artıyor. Uzmanlara göre göçmen sayısı yeni bir zirveye ulaştı.

Koronavirüs salgınına rağmen geçtiğimiz yıl kendi ülkelerindeki başka bölgelere kaçmak zorunda kalan insan sayısı hızla arttı. Ülke içinde Yerinden Olmuş Kişiler Gözlemevi’nin (IDMC) bildirdiğine göre, 2020’nin sonunda dünya çapında 55 milyon insan böylesine acı bir durumla karşı karşıya kaldı. Bir yıl önce 45,7 milyon kişi kendi ülkelerindeki savaş ve doğal afetlerden kaçmıştı. Norveç Mülteci Konseyi başkanı Jan Egeland, *“Geçen yıl her saniyede birinin evden ayrılmak zorunda kalması ve kendi ülkesinden kaçması şok edici”* dedi.

IDMC’ye göre, Etiyopya, Mozambik ve Burkina Faso’daki artan şiddet ve çatışmalar nedeniyle göçmen sayısındaki artış hızlandı. Yanı sıra, Suriye, Afganistan, Yemen Etiyopya, Mozambik ve Kongo gibi ülkelerde devam eden çatışmalar yeni mülteci hareketine yol açtı. Bu nedenle 48 milyon insan kendi ülkesinin daha barışçıl bölgelerinde kendilerini “korumaya” aldılar.

IDMC, yaşanan iç göçün öteki nedenini ise *“giderek daha fazla çevresel etki, iklim değişikliğinin sonuçları ve buna bağlı olarak doğal tehlikelerin yoğunlaşması”* olarak tanımlıyor. Orta

Amerika ve Karayipler kasırgalarla boğuşuyor. Afrika ve Ortadoğu’da ise milyonlarca insan sel nedeniyle evlerini terk etmek zorunda kaldı. Fakat buna rağmen IDMC uzmanları, göçün tek nedeninin iklim değişikliği olmadığını, birkaç risk faktöründen biri olduğunu vurguladı. Dolayısıyla bir yandan şiddet ve silahlı çatışmalar, öte taraftan kapitalist üretimin neden olduğu iklim değişikliği ve afetler on milyonlarca insanı ağır ve kötü yaşam koşullarına mahkûm etmektedir.

İlgili kuruma göre, koronavirüs salgını ülke içinde yerinden edilmiş insanların yaşam koşullarını daha da kötüleştirdi. Salgın döneminde milyonlarca insanın sağlık hizmetlerine erişim imkânı alabildiğine zorlaştı, çalışma koşulları kötüleşti ve yardım kuruluşlarının görevlerini yapmaları güçleşti.

IDMC, *“Dünya çapında en savunmasız insanları çatışmalardan ve felaketlerden korumayı başaramıyoruz”* diyerek çaresizliğini de dile getiriyor. Fakat *“Dünya çapında insanları çatışmalardan ve felaketlerden korumayı başarmak”* onların değil, dünya çapında işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle olanaklı olabilir. Zira, kapitalizm koşullarında insanları ekonomik ve politik nedenlerin yol açtığı felaketlerden korumanın başkaca bir yolu bulunmamaktadır.

Elemeci sınava dayalı eğitim sistemi yine sınıfta kaldı

Millî Eğitim Bakanlığı, geçtiğimiz günlerde ikinci dönem sınav takvimini açıkladı. Buna göre, ortaöğretim, hazırlık, 9, 10 ve 11. sınıflarda ikinci dönem sınavına katılıp katılmamak, “öğrencinin isteğine bağlı” olacak. İki dönem sınavı tamamlanan 12. sınıflar ise sınava girmeyecek. Sınava katılmayan öğrenciler için birinci dönem sınav sonucu geçerli olacak ve ikinci dönem sınavına giren öğrenci, aldığı notu beğenmezse birinci dönem notunun geçerli kabul edilmesini isteyebilecek. MEB’in yapmayı düşündüğü sınavlar, sınıf geçmede kullanılacak.

Millî Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, uzaktan eğitim süreci boyunca aldıkları her kararı sosyal medya hesabında “süslü” cümleler kullanarak, uzaktan eğitimde sorun yok“mu” gibi yaparak paylaştı. Son olarak ikinci dönem için alınan kararları da şu paylaşımına açıkladı: “Gençler selam! Liselerde sınavlar iptal demeyelim de yeniden düzenlendi, diyelim. Ekteki görselde sorularınızın cevabını bulabilirsiniz. Tamamsa göz kırpın...” Sonuna da gülücük emojisini eklemeyi de unutmadı.

Uzaktan eğitim süreci boyunca eğitim sisteminde birçok kez değişiklik yapılması, eğitimde yaşanan ve giderek daha fazla büyüyen kaosu gözler önüne sermektedir. Pandemiden önce de özellikle liseye ve üniversiteye geçiş sınavlarında neredeyse her sene değişiklik yapılırken, pandemi dönemi boyunca başta lise-

ye ve üniversiteye geçiş sınavları olmak üzere dönemlik ders sınavlarında dahi birçok kez değişikliğe gidildi. Sınav sisteminde sürekli değişiklikler yapılması, Türkiye’de eğitime, özelinde ise uzaktan eğitime dair güçlü bir altyapının ve planlı bir programın olmadığının göstergesidir.

Pandeminin başından bu yana eğitim alanında alınan her kararda, eğitimin bileşenlerine sorulmadan hareket edildi. Eğitim bileşenlerinin söz ve karar hakkı gasp edildi. Öğrenciler neredeyse her gün bir hastag ile twitter sosyal medya-sında eylem yaptılar; seslerini, sözlerini dinlemeyen MEB’e sosyal medyadan seslendiler.

Pandemiyle birlikte fırsat eşitsizliği daha da derinleşirken, bu süreçte 6 milyondan fazla öğrenci uzaktan eğitime erişemedi. Eğitimde fırsat eşitsizliğinin ulaştığı düzey, birçok vesileyle, özellikle de MEB tarafından da rapor halinde sunuldu. Eğitimdeki eşitsizliğin ortadan kalkması için hiçbir adım atmamayan MEB’in ve temsil ettiği AKP-MHP iktidarının sınavlar için çözüm olarak sundukları bu karar, eğitimdeki kaosu derinleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Daha sürecin başındayken birçok ilericidevrimci kurum ve örgüt, öğrencilerin büyük bir çoğunluğunun teknik ekipman eksikliğinin giderilmesi gerektiğini,

bu yapılmadığı takdirde eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin daha da derinleşeceğini dile getirdi.

Eğitimdeki kayıp zaman telafi edilene ve salgın tehlikesi geçene kadar tüm sınavların iptal edilmesi gerektiği, aksi halde öğrencilerin büyük bir çoğunluğunun mağdur olacağı sıkça vurgulandı. Ancak hiçbir zaman toplumun yararına hareket etmeyen, kendi çıkarları her şeyin başına koyan AKP-MHP iktidarı, söylenenleri ve uyarıları dikkate almadı. Öyle ki, turizmden gelecek dövizlerin hayaliyle yatıp kalkan iktidar ve yandaşları, geçtiğimiz sene üniversiteye geçiş sınavlarının tarihini de turizm sezonuna göre iki kez değiştirdi.

İktidar temsilcilerinin, aldıkları her kararla, gençliğe koyu bir geleceksizlikten başka bir şey sunmadıkları bir kez daha görülmektedir. Millî Eğitim Bakanı Ziya Selçuk’un, sosyal medya hesabından aldıkları kararları duyururken takındığı “samimi” tavır, koca bir ikiyüzlülüktен ve sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Gençliğin geleceği, iktidardakilerin iki dudağı arasında belirlenemez! Eğitim sisteminin kaosa dönüşmediği, eğitimde fırsat eşitsizliğinin olmadığı, işsizliğin bu denli yükselmediği bir gelecek, bu düzende mümkün değildir. Öğrencilerin geleceksizliğe karşı tek çıkış yolu vardır: Düzene karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmek!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), 19 Mayıs vesilesiyle İstatistiklerle Gençlik 2020 verilerini yayımladı. TÜİK’in gerçekleri yansıtmaktan uzak verileri dahi gençlere dayatılan “işsizlik” gerçeğini gözler önüne serdi.

TÜİK verilerine göre nüfusun yüzde 15,4’lük bölümünü oluşturan gençler işsiz. Salgınla birlikte ekonomik krizin derinleşmesi gençleri işsizliğe ve geleceksizliğe sürüklüyor.

TÜİK verilerine göre 18-24 yaş grubundaki genç nüfus içinde kendini mutlu olarak beyan edenlerin oranı 2019 yılında yüzde 56,7 iken geçen yıl yüzde 47,2’ye geriledi.

TÜİK’in verilerinde gençlerde işsizlik oranı, 2019 yılında yüzde 25,4 iken geçen yıl yüzde 25,3 olduğu iddia edildi.

TÜİK’ten “Gençlik 2020 verileri”

Hane halkı işgücü araştırması sonuçlarına göre gençlerde işgücüne katılma oranı, 2019 yılında yüzde 44,4 iken geçen yıl yüzde 39,1 oldu. Başka bir ifadeyle gençler iş bulma ümitlerini yitirdikçe iş gücü piyasasından çekiliyor. Genç nüfusun yüzde 48,4’ünü 15-19 yaş grubundaki gençler oluşturuyor. Normal şartlarda eğitimde olması gereken 15-19 yaş grubundaki 1 milyon 393 bin genç işgücünde görülüyor. 288 bini ise işsiz.

İŞ BULMA ÜMİDİNİ YİTİRENLER ARTTI

Son beş yılda 15-19 yaş arasındaki gençlerde iş bulma ümidini yitirenlerin

sayısı yüzde 72,5 oranında arttı. 2020 yılında bu yaş grubundaki 157 bin genç iş bulma ümidini yitirdiği için 393 bin genç ise iş aramayıp çalışmaya hazır olduğu halde iş gücüne dâhil edilmedi.

NE EĞİTİMDE NE İSTİHDAMDA OLAN GENÇLERİN ORANI ARTTI

TÜİK verilerine göre ne eğitimde ne istihdamda olan gençlerin oranı 2019 yılında yüzde 26 iken geçen yıl 28,3 oldu. Genç erkeklerde ne eğitimde ne istihdamda olanların oranı 2019 yılında yüzde 18,3 iken 2020 yılında yüzde 21,2 olurken genç kadınlarda bu oran 2019

yılında yüzde 34 iken geçen yıl pandemi ile birlikte yüzde 35,7’ye ulaştı.

İŞ ARAMAKTAN VAZGEÇENLER 5 YILDA YÜZDE 89,5 ARTTI

20-24 yaş grubundaki 3 milyon 269 bin genç ise iş gücü piyasasında yer alıyor. 2 milyon 540 bini ise çeşitli nedenlerden dolayı iş gücüne dâhil edilmiyor. Bu yaş grubunda çalışmaya hazır olduğu halde iş aramayanların yer aldığı veriler var. İş aramaktan vazgeçenlerin sayısı son beş yılda yüzde 89,5 oranında arttı. 2020’de 20-24 yaş arasındaki 417 bin iş aramayıp çalışmaya hazır olduğu halde iş gücüne dahil edilmedi. TÜİK’in hazırladığı istatistiklere göre 15-24 yaş arasındaki gençlerin yüzde 51’i hizmet sektöründe çalışıyor.

İşkenceci polisin “Gelincik” hali

Orçun Benli'nin ortaklaşa yazıp yönettiği “Gelincik” filmi katıldığı 57. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde Ahmet Mümtaz Taylan'a En İyi Erkek Oyuncu Ödülünü kazandı.

İşkenceci polisin isminin Ayhan olması, özel timci, işkenceci, sonradan itirafçı Ayhan Çarkın'ı çağırıştırıyor. Ama filmde işkenceci katil yanı ile Ayhan karakteri, yalnızca Ayhan Çarkın'ı değil, tüm Ayhan Çarkınlar'ı yansıtıyor.

Devrimci katletmeye giderken korku hakim Ayhanlar'a. Fakat yaşamını yitirmek üzere olan devrimciye ateş ederken duygu yok katil polislerde. “Biz öldürsek onlar bizi öldürür” komutuyla yüklenmiş birer robot katil olarak hareket ediyorlar.

Cinayet işlerken, işkence yaparken katil robottan farksızlar fakat işkence yaptıkları sırada aralarında kendi çocuklarının gereksinimlerinden, hatta duygularından bile söz ediyorlar. Bu sahne gözler kapatılarak izlense, konuşmalardan çocuklarını seven iki babanın aralarındaki sohbeti duyulur. Ne var ki iki baba so-

bet ederken yanlarında bir devrimciye işkence yapılıyor.

Başka bir sahnede katledilen devrimci kadın, tavuklarını telef eden bir kurtla özdeşleştirilerek anlatılır. Hatta devrimci kadın/kurt katledilene dek neredeyse keyifle anlatılır. Devrimci kadın katledildikten sonra kadının çocuğunun ağlama sesi duyulur. Çocuğu gören Ayhan o an

için bu tablodan etkilenmiş gibi görünür. Ama işkenceye ve cinayetlere devam eder.

Filme adını veren bir gelinciği öldürür Ayhan filmin başında. Ayhan'a gelinciklerin intikamcı hayvanlar olduğu hatırlatılır. Diğer gelincikler katilden intikam alır denir.

Ayhan'ın kızının katledildiği saldırının

adı da “Gelincik”tir. Evdeki bütün devrimciler katledildikten sonra Ayhan, şef olarak eve girer ve bir odada kızının cansız bedenini bulur.

Ayhan artık katilleri bilen, tanıyan bir “gelincik”tir. Kızının katilleri, Ayhan'ın kendisi gibi işkenceci polis arkadaşlarıdır. Katillerden intikam alır.

Filmin sonuç kısmı için gerçeklikten uzaklaştığı söylenebilir. Ama işkenceci, katil polisi çok net ve gerçekçi olarak veren bir film olduğu da... Kızı katledildikten sonra intikam alan bir gelincik olduğu bölüm ise gerçeklikten uzaklaşıyor. Hatta filme fantastik bir hava katıyor.

“Gelincik” filmi iki nedenle izlenebilir. Birincisi Ahmet Mümtaz Taylan'ın ödüllü hak eden oyunculuğu için, ikincisi ise işkenceci katil polisin yaptığı işkence ve katliamları görmek için.

Ayhanları yaratan sisteme ise filmde hiç değinilmiyor. Sadece şeflerin, valilerin katliamlardan övgüyle bahsettiğinden söz ediliyor.

H. ORTAĞI

Kendi pisliklerinde boğulacaklar!

Yüzünü ekşiterek bilgisayara bakıyor du Hatice. “Neredeyse kusacağım!” diye adeta çığlık attı. Yanındaki Ali'ye dönerek konuşmaya başladı.

— “Hadi Özişık denen biri Sedat Peker'le herhangi bir bağlantım varsa şerefsizim, dedi. Sonra Sedat Peker bu şeref yoksunu zatla konuşmasını yayınladı.”

— “Şeref yoksunu mu? Onlar kendilerinde olmayan bir şeyin yoksunu olmazlar. Olmadığının kanıtı ise görüştüğü halde bağlantım varsa şerefsizim demesi, değil mi? Zaten yok ya, o yüzden rahatça kullanıyor bunu.”

— “Şerefsizde anlaşalım olur mu?”

— “Sanki bu bile ona bir övgüymüş gibi geliyor ama şerefsiz demekte anlaşalım. O değil de Sedat Peker görüntüleri yayınladıktan sonra ne dedi bu zat?”

— “Soylu'dan özür diledi. Soylu da onun hakkında suç duyurusunda bulanağını söyledi.”

— “Bulunur. Onların emir eri haline gelen Yargı da onu pürü pak aklar. Yargının onu aklamaması sadece Yargı üzerinde hakimiyet kuran başka birinin buna

engel olmasıyla mümkün. Yargı hukuka göre değil, birilerinin isteğine göre karar veriyor epeydir. Soylu da Peker'le bağlantım varsa idama kadar yargılanmaya hazırım demişti. Koruma polisi verilmiş Peker'e, bunun belgesi yayınlandı. Soylu bir şey demedi buna, sonra dava açtı.”

— “Soylu'yu harcamayı göze alırlarsa yargı Soylu'yu suçlayabilir.”

— “İşin tuhafı biz de buna kafa yoruyoruz.”

— “Niye tuhaf olsun ki Ali? 17-25 Aralık'ta ayakkabı kutularında saklanan paralar bile gündeme gelmişti. Bakanların bile vurgunları, kirli işleri gündeme getirildi, hem de Yargı tarafından. Ama soruşturma açan savcılar yargılandı ya da kaçmak durumunda kaldılar. O da kirliliğin ortaya saçılmasıydı. Pastadan pay kapma savaşının bir görüntüsüydü bu. Bugün olan da bu. Ama kriz daha derinleştiği için pastadan pay kapma savaşı daha kızıştı. Bu yüzden bugün sarmaş dolaş olan mafya, çete, siyasetçi yarın düşman oluyor. Çünkü çıkarlar kriz derinleştiği günlük değişime uğruyor.”

— “Galiba haklısın. Bu kirli ilişkinin açığa çıkmasında krizin derinleşmesinin etkisini görme miştim sen söyleyene kadar. Kriz derinleştiği hem Peker hem Çakıcı beslenemez oldu. Şimdi çıkarları Çakıcı'yla ortaklaşıyor.”

— “Bunların pisliği, kirli işleri daha çok olduğu için mide bulandırıcı görüntüler sık sık karşımıza çıkıyor. Görünen o ki bunlar kendi pisliklerinde boğulacaklar...”

H. ORTAĞI

Filistin ölür, yeniden dirilir...

Filistin bin kez ölür, yeniden dirilir...

Kurşun yağmur gibi yağar.

48 kere yemin ederim,

Yüzyılların anlaşması, imkânsız savaşı değil, işgal bu!

Filistin ölür, yeniden dirilir...

Faris'in elindeki taş,

Nakba'nın kalbindeki yas...

Kanını yaralarından süzen bir halkın feryadı

Ortadoğu'nun kalbindeki hançeri sökmeye yelteniyor...

Yıllardır Filistinlilerin tepesine inen bombalar,

Siyonizmin nabzında çalınan sirenler olarak dönüyor.

Filistin ölür, yeniden dirilir...

Korkuları ile

Cellatları ile

Gerçekleri ile,

Savaşan bir halk...

Esir olmaktansa “ayakta ölmeyi yeğleyen”

Filistin ölür, yeniden dirilir...

Parçalanmış demir kubbe adına,

Parçalanmış tek başına bu değil,

Kibir kuleleri...

Kulelerdeki kibri yıkan taşlar,

Kibri büyüyen kutsal mabetleri de yerle bir edecektir!

G. UMUT

**Direnen Filistin halkı
kazanacak!**

